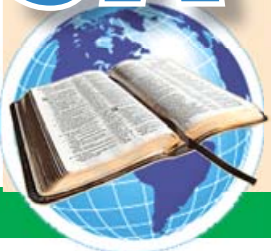

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божя на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»

(Рим. 1:16)

**№8 (131)
СЕРПЕНЬ
2015 РОКУ**

«Нарешті, мої брати, зміцняй-теся Господом та могутністю сили Його! Зодягніться в повну Божу зброю, щоб могли ви стати проти хитрощів диявольських.

Бо ми не маємо боротьби проти крові та тіла, але проти початків, проти влади, проти світоправителів цієї темряви, проти піднебесних духів злоби.

Через це візьміть повну Божу зброю, щоб могли ви дати опір дня злого, і, все виконавши, витримати.

Отже, стійте, підперезавши стегна свої правдою, і зодягнувшись у броню праведности, і взувши ноги в готовість Євангелії миру.

А найбільш над усе візьміть щита віри, яким зможете погасити всі огненні стріли лукавого. Візьміть і шолома спасіння, і меча духовного, який є Слово Боже.

Усякою молитвою й благанням кожного часу моліться духом, а для того пильуйте з повною витривалістю та молитвою за всіх святих, і за мене, щоб дане було мені слово відкрити уста свої, і з сміливістю провіщати таємницю Євангелії» (Еф. 6:10-19).

ПЕРЕРОСТИ СВОЮ СТІНУ

Рустам Фатуллаєв

Ти в проблемі? Звернися до Бога, і Він відповість.

Слава Ісусу за цей період життя. Але є період, коли ти думаєш про те, як би просто вижити. І Писання говорить, як цей період перейти. Апостол Павло пише, що для цього потрібна повна зброя Божя.

Але Дух Святий звернув мою особливу увагу на 18-й вірш: «Усякою молитвою й благанням кожного часу моліться...» Мова йде про якісь «всякі» молитви. Що ж це за молитви?

Молитва за словом від Бога

Коли ми спасаємося, звільняємося від рабства цього світу, переходимо Червоне море і досягаємо обітваної землі, то думаємо: усе, я дістався, все вже буде добре. Ще крок — і я апостол, ще крок — і я на небесах... Та раптом перед нами постають стіни Єрихона...

Ти дивишся на цю перешкоду і розумієш, що такого у твоєму житті ще не було. Море Червоне розходилося перед тобою, Бог давав тобі манну, одіж твоя не зітлівала, але такого...

Чим ближче ти до Божих обітниць, тим вищою стає стіна. Як подолати цю стіну? Як, все виконавши, витримати?

Згадаймо, чому впали стіни Єрихона. Не тому, що ізраїльтяни обійшли його сім разів. Не тому, що

вони мовчали, і не тому, що вони кричали, а тому, що Бог спершу сказав слово: «І сказав Господь до Ісуса: Ось, Я дав у твою руку Єрихон та царя його, сильних вояків» (Іс. Нав. 6:2).

Ми іноді поводимося неумудро. Зустрівшись із стіною, ходимо навколо неї — і то мовчимо, то кричимо, то вигукуємо, а стіна все стоїть. Знаєте, чому? Тому що Бог не сказав, що з твоєю стіною треба зробити саме так.

Як можна подолати цю стіну? Відкриттям Слова Божого. Приходить Слово Боже. Тому й написано: «Візьміть... і меча духовного, який є Слово Боже». Це слово, яке приходить від Господа.

Колись я був наркозалежним нікчемом, і то був темний період мого життя. Коли я прийшов до церкви, Бог торкнувся мене і дав покаяння. То було в церкві на Кар'єрній, і там не було тоді жодної людини, яку Бог звільнив би від наркотиків. І я вірив, що мій Бог великий, Він землю повісив ні на чому, моря зсуває, скелям наказує... Але я не вірив, що Бог звільняє від наркотиків. Тому що коли повертався з зібрання додому і дивився у дзеркало, то бачив розширені зіниці — першу ознаку ломки. І вся слава і велич Бога кудись дівалися. І так тривало довго.

Я молився, старався, постив, мучився... Але на служіння ходив постійно і постійно читав Біблію. Я почав просто жити Словом. І одного разу отримав рему. То було слово від Господа: «Ти вільний!». Я повірив у це слово і став вільний. І вільний донині. Слава Богу!

Це сталося через слово. Наркозалежність здавалася мені нездоланною проблемою, тому що один із провідних наркологів України сказав, що мені неможливо звільнитися від цього, бо я був у такій дозі і в такому стані, що виходу не було. І я вірив його словам більше, ніж слову Божому.

СТ. 4

У США СЛУЖИТЕЛЯМ ЗАБОРОНИЛИ НАЗИВАТИ ГОМОСЕКСУАЛІЗМ ГРІХОМ

Департамент ювенальної юстиції штату Кентуккі (США) заборонив служителям у в'язницях для молоді називати гомосексуалізм гріхом, зажадавши від них підписати відповідну інструкцію.

Про це повідомляє Invictory.com з посиланням на Charisma News.

Інструкція департаменту ювенальної юстиції (ДЮЮ) штату Кентуккі свідчить, що співробітники ДЮЮ та волонтери не повинні говорити або натякати молодим людям з гомосексуальним способом життя про те, що вони можуть або повинні поміняти сексуальну орієнтацію.

Водночас інструкція забороняє говорити або навіть натякати на те, що

така поведінка не нормальна, що це відхилення від норми, а тим більше називати це гріхом.

Інформація набула розголосу після того, як один з волонтерів-консультантів був звільнений за відмову підписати цю інструкцію.

У в'язниці, про яку йде мова, молоді люди відбувають покарання саме за сексуальні злочини. Баптистський пастор Девід Веллс пропрацював тут волонтером більше 10 років, перш ніж його попросили підписати обіцянку утримуватися від будь-яких згадок про те, що гомосексуалізм — це гріх. Коли він відмовився підписати таке, йому вручили повідомлення, що він більше не зможе працювати «релігійним волонтером», надаючи допомогу молодим людям». Повідомлення підписав суперінтендант

в'язниці з посиланням на пункти та параграфи інструкції департаменту ювенальної юстиції Кентуккі.

Громадська юридична організація «Рада Свободи» (Liberty Counsel), що захищає право християн вільно висловлювати свою віру, направила офіційний запит до ДЮЮ, в якому було зазначено, що таке звільнення антиконституційне.

Мет Стейвер, президент «Ради Свободи» сказав, що пастору Веллсу повинні були надати можливість обговорити питання сексуальності з тими молодими людьми, яким він намагався допомогати.

«Забрати Біблію з рук пастора — це все одно, що прибрати скальпель з рук хірурга. Без своїх інструментів вони не можуть принести зіцнення», — зазначив він.

ПІДВАЛИНИ ПЕРЕМОГИ

«І вас, що мертві були в гріхах та в необрізанні вашого тіла, Він оживив разом із Ним, протиснувши усі гріхи, знищивши рукописання на нас, що наказами було проти нас, Він із середини взяв його та й прибав його на хресті, розбравши влади й начальства, сміливо їх вивів на посміховисько, перемігши їх на хресті!» (Кол. 2:13-15).

Найперше треба розуміти, що сатана буде неймовірно радий, якщо ми не зрозуміємо цього факту. Він прагне, щоб усі християни не розуміли цього, оскільки саме ця істина — ключ до його поразки.

Величний, основний, довершений факт: Христос уже переміг сатану і всі його злі сили та влади повністю і назавжди. Він досяг цього Своєю смертю на хресті, пролиттям Своєї крові та Своїм славним воскресінням.

Щоб розуміти, як це відбулося, треба знати, що головна зброя сатани проти нас — вина. «І я почув гучний голос на небі, який говорив: Тепер настало спасіння, і сила, і царство нашого Бога, і влада Христа Його, бо скинений той, хто братів наших скаржив, хто перед нашим Богом оскаржував їх день і ніч!» (Об. 12:10).

Хто оскаржував наших братів? Звичайно, сатана. Сатана має доступ до місця Божої присутності, і його основне заняття — з дня на день обмовляти тих, хто вірує у Христа. Це його професія.

Чому ж він це робить? Яка його мета?

Відповідь на це питання дуже проста: щоб ми почувалися винними. Насільки сатані вдається підтримувати в нашому серці почуття вини, настільки ми не можемо його перемогти. Вина — це ключ до нашої поразки, а праведність — ключ до нашої перемоги.

Бог через хрест вирішив проблему вини і в минулому, і в майбутньому. Він досконало забезпечив як наше минуле, так і майбутнє.

Як же Бог вирішив цю проблему в минулому часі? Послання до колоссян відкриває нам це: «... протиснувши усі гріхи» (2:13).

Через смерть Ісуса Христа, який взяв на Себе нашу вину і був покараний за нас, ставши нашим Заступником, Бог тепер може прощати нам усі наші гріховні дії, кожен гріх, який ми будь-коли звершили, не компрометуючи Свого правосуддя, тому що воно задовольняється смертю Ісуса Христа.

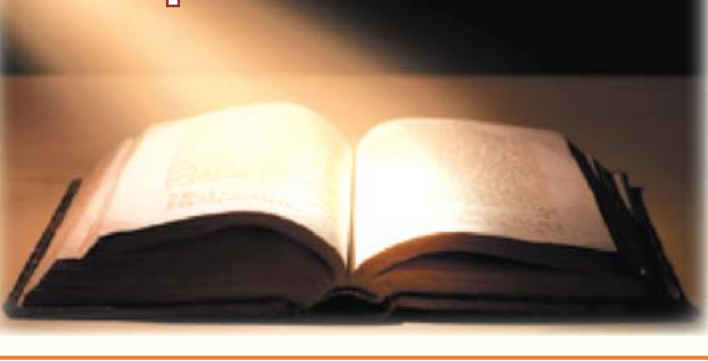
Перше, що повинні ми зрозуміти, — те, що всі гріхи нашого минулого, незалежно від їхньої кількості та важкості, прощені нам тоді, коли ми повірили в Ісуса.

Бог також передбачив і майбутнє: «... знищивши рукописання на нас, що наказами було проти нас, Він із середини взяв його та й прибав його на хресті».

Що ж це за «рукописання»? Це Закон Мойсея. Ісус на хресті скасував цей Закон як умову отримання праведності. Доки діяв Закон Мойсея, щоразу, коли тільки люди порушували найменшу його вимогу, вони ставали винними перед Богом. Але коли Закон Мойсея був скасований як вимога для отримання праведності, для нас було передбачене життя, вільне від вини, тому що віра наша зараховується нам у праведність.

СТ. 5

ФРАНЦИСКАНСЬКА МОЛИТВА

Хай Бог благословить тебе не задовольнятися легкими відповідями, напівправдою і поверхневими стосунками, щоб жити з глибини свого серця.

Хай Бог навчить тебе зневажити несправедливість, гніт і рабство — щоб ти діяв заради справедливості, миру і свободи.

Хай Бог благословить тебе слізьми — щоб ти плакав про тих, хто терпить біль, відкинення, голод і війну, щоб ти міг протягнути їм руку, потішити і перемінити страждання на радість.

І хай Бог благословить тебе простодушністю — щоб ти вірив, що можеш змінити цей світ; щоб ти міг зробити те, що інші вважають неможливим.

Микола Кулеба:**«ВІРУЮЧІ ЛЮДИ МАЮТЬ СТАТИ В ОСНОВІ ВТІЛЕННЯ ХРИСТІЯНСЬКИХ ЦІННОСТЕЙ У ДЕРЖАВНІЙ ПОЛІТИЦІ ЩОДО ПРАВ ДИТИНИ І СІМ'Ї»**

— Миколо Миколайовичу, як ви оцінюєте те, що спроба внести зміни до статті 51 Конституції (про визначення шлюбу як союзу чоловіка та жінки та введення в Конституцію нового терміну «сексуальна орієнтація»). — Ред.) зірвалася. У цьому, вірється, є і частка молитов нашої молоді. Адже учасники молодіжного з'їзду ЦХВЕУ направили до Президента звернення про захист сімейних цінностей. Чи можна назвати це маленькою перемогою?

— Я не вважаю це перемогою. Утім, якби згадані зміни були внесені, то ми взагалі не мали б підстав називатися християнською державою. Адже сім'я, у класичному розумінні цього слова, є християнською чеснотою. Це — крок на захист християнських чеснот.

Якщо вже говорити про зміни до Конституції, то в мене є пропозиція щодо іншої частини цієї ж 51-ї статті. Там є цікавий другий розділ, де говориться про «обов'язок батьків утримувати своїх дітей до повноліття». Так-от, я пропоную, щоб це формулювання було змінено на наступне: «Батьки мають утримувати і виховувати своїх дітей до повноліття», і далі: «Діти мають шанувати своїх батьків». От якби такі зміни було закріплено в новій редакції Конституції, то я назвав би це перемогою.

— Тобто ви пропонуєте закріпити у Конституції окремі Божі заповіді?

— Саме так. Я пропоную зміну, яку вже було обговорено з представниками різних конфесій. Ми маємо переносити Біблію в наші закони. Це не було зроблено раніше, тому сьогодні ми так багато втрачаємо.

— В інтерв'ю деяким засобам масової інформації ви говорили про те, що в Україні треба змінити стратегію захисту прав дітей.

— Насправді її треба ще створити. Сьогодні в Україні просто немає ідеологічного документа в цій сфері. Є Конвенція ООН, яка говорить загалом про права дитини. Але, як на мене, треба прийняти ще й ідеологічний документ, в якому будуть прописані шляхи і механізми реалізації стратегії захисту прав дитини.

У ньому ми маємо відповісти на запитання: якою хочемо бачити Україну через 10 років, як держава буде забезпечувати рівень життя дітей, як захищатиме їхні права. Вважаю, що без цього нам взагалі буде важко рухатися далі. Адже за відсутності такої стратегії ті плани, які ми мали раніше, зокрема Національний план дій щодо виконання Конвенції ООН, не були ефективно виконані.

— А тепер запитання, яке звучало під час панельної дискусії «Наші відпо-

повноважений Президента з прав дитини Микола Кулеба відвідав XVIII Всеукраїнський з'їзд молоді ЦХВЕУ, де звернувся до молодих християн зі словом підбадьорення та люб'язно погодився поспілкуватись із нашими журналістами.

Розмова торкнулася змін до Конституції, державної політики у сфері дитинства і сім'ї та виняткової ролі християн на сучасному етапі розвитку країни.

віді на запитання завтрашнього дня: якими ви бачите зміни в Україні через п'ять років?

— Перш за все, я сподіваюся, що дитина і сім'я стануть цінністю у державі. Ви запитаете, а чому сьогодні держава не захищає дітей так, як потрібно. А тому, що саме поняття сімейних цінностей нівельоване! Коли така кількість абортів, така кількість розлучень, така кількість дітей-сиріт (в Україні кожна 70-та дитина — безбаченко), коли така кількість неблагополучних сімей та сімей за межею бідності... На жаль, у нас значною мірою втрачене розуміння того, що таке сімейні цінності і що таке дитина як цінність.

Моя мрія — щоб Україна якомога швидше повернулася до цих християнських засад.

Наступне завдання — про це я вже трохи сказав — випрацювати стратегію дій на наступні п'ять-десять років, а згідно з нею вже працювати над законодавством України та втіленням його у життя.

І рушійною силою цих перетворень, на мою думку, має стати християнська громада — свідомі і компетентні люди.

— Ви вважаєте, що Церкві як інституції це під силу?

— Якщо християни не стануть в основі втілення християнських цінностей, то хто тоді це зможе зробити? На жаль, віруючі люди часто сподіваються, що хтось усе зробить для них: «Господи, зміни щось, бо ми хочемо бачити іншу країну!».

Знаєте, я не вірю, що прийде ангел з неба і почне робити реформи в Україні. Без потужного християнського руху нічого не зміниться. І я вірю, що постануть свідомі християни, які піднімуть такий рух, запаляться високою метою і зроблять це. Бо якщо ми не говоритимемо про християнські цінності, то про які цінності тоді ми взагалі говоримо?

— Можливо, про демократичні ідеї?..

— Насправді мало хто сьогодні знає і говорить про те, що в демократичних цінностях немає духовності і моралі. Це не дуже популярна тема. Але так воно і є: демократичні засади не містять моралі і духовності!

Натомість християнські цінності містять у собі демократичні норми. Щоб жити добре, ми маємо будувати демократію, але на основі християнських цінностей і моралі.

— Минулого року в Україні з'явилася ще одна категорія дітей — так звані «діти Донбасу». Як сьогодні їх захищає держава?

— Внаслідок конфлікту на Сході постраждали не тільки діти Донбасу. Є ще ті, чії батьки загинули під час АТО, чії батьки поранені або отримали психологічну травму під час служби. Я часто відвідую зону зіткнення і бачу події на власні очі. Тільки серед переселенців в Україні майже 200 тисяч дітей. Скільки було переселено до Російської Федерації та інших країн — нам невідомо.

Загалом за даними ООН у світі 25 мільйонів переселених осіб, півтора

мільйона з яких — українці. Це досить велика цифра. Тобто ми сьогодні маємо говорити про сотні тисяч сімей з дітьми, які пройшли через випробування, втрати і потребують підтримки. Без зміни стратегії захисту прав дітей, знову ж таки, надати реальну допомогу усім нереально.

Але я хочу сказати про інше: ми маємо зрозуміти, чому Господь допустив такі події в Україні. Що Він хоче від нас у цій ситуації? Сьогодні є чудова можливість для християн проповідувати Євангеліє і достукатися до тих людей, які загубилися. По-суті, це шанс, і ми повинні його використати, а не бігати зі світом: «Усе пропало!».

— Але ж християни віри євангельської на Сході якраз і використовують цей шанс...

— Нещодавно я спілкувався із представником однієї з організацій ООН, яка сьогодні постачає продукти на Донбас, і наголосив на тому, що більша частина допомоги постачається саме за рахунок євангельських церков. На окупованій території при євангельських церквах створено близько 60 їдалень, які безкоштовно годують людей, у тому числі і дітей.

— А якщо говорити про певну психологічну допомогу?

— Насправді статистика воєнних конфліктів свідчить, що 90% дітей спокійно виходять зі стресового стану, як тільки переїжджають у спокійне середовище. Психологічна реабілітація в них зазвичай проходить успішніше, ніж у дорослих, але вона все одно їм потрібна. Інша річ, що прикладна психологія — це тимчасова допомога.

Людині потрібне спасіння — покаяння, переродження. Моя дружина за фахом психолог, і вона як ніхто інший про це знає. Тому сьогодні ми маємо говорити не стільки про психологічну, як про соціальну допомогу. Для цих людей важливо бачити простягнуту руку допомоги, бачити тих, хто їх зігріє і покаже любов — явить їм Христа через служіння.

— Насамкінець ваші побажання молодим християнам.

— Бажаю розпізнати своє покликання і бути щасливим, виконуючи його. Свого часу я сам пройшов через це. 15 років тому я дуже просив у Господа, щоб Він відкрив, до чого мене кличе. Тоді я не міг уявити, що буду служити дітям. І Бог відкрив — тепер мені довірено посаду дитячого омбудсмена в Україні. Маючи дружину, чотирих дітей, я просто щасливий...

Нещодавно один з моїх друзів сказав: «Пам'ятаєш, як ми колись молилися, і ти проголосував, що Господь нас поставить в країні керувати системою дитинства?». Я вже не пригадую цього, а він, бачте, запам'ятав...

Тому моє побажання молодим християнам: просіть Господньої волі на своє життя і по-справжньому прагніть змін у нашому суспільстві. Для Господа справді немає нічого неможливого, якщо ми вірні Йому.

Розмовляла Ірина Столяр.

ХРИСТІЯНИ-БЛАГОДІЙНИКИ ПОДАРУВАЛИ СТОЛИЧНИМ КАПЕЛАНАМ АВТО ДЛЯ СЛУЖІННЯ В ЗОНІ АТО

Велика прохідність, міцні кузов і ходова частина, польове забарвлення. Якраз те, що потрібно для фронту. У військових капеланів Київської церкви «Скинія» та тих, хто служить із ними пліч-о-пліч (з інших церков столиці), з'явився новий позашляховик. Автомобіль призначений для євангелізаційної та благодійної роботи в зоні бойових дій.

Господь прихилив серця керівників столичної компанії Building Design Company, і вони вирішили підтримати це служіння.

«Слава Богу за таких людей!», — кажуть у церкві. Їх небайдужість до долі тих, хто нині в окопах, і бажання брати участь у проповіді Євангелія в зоні АТО варті наслідування.

«Завдяки цьому автотранспорту ми

можемо бути більш мобільними, — розповідає військовий священник, диякон Мар'ян Михайлишин. — Можемо потрапити в ті місця, куди пішки дійти практично неможливо. Тому дяка Богу за тих людей, які нахиляють своє серце, щоб жертвувати на служіння військових капеланів».

Ще один військовий священник — пресвітер Володимир Михайленко ділиться своїми переживаннями: «Єдиний інститут на землі, який встановив Сам Бог і який може впливати на процеси в країні, — це Церква. І сьогодні вона має можливість впливати на те, що відбувається в зоні АТО.

Ми несемо там служіння примирення і вчимо солдатів не бути жорстокими, але основне наше призначення — проповідь Євангелія.

Ми любимо цю країну, любимо людей і виконуємо накази Господні, і це дає нам силу в служінні. Відячні серця, відповідна реакція, взаємна любов з боку воїнів і людей, з якими спілкуємося спонукують нас йти туди знову і знову».

chve.org.ua.

ГОЛОВНИЙ ОФІС ЦХВЕУ ВІДВІДАВ ПРЕДСТАВНИК ЦЕРКВИ ІЗ БОСНІЇ

Боснія і Герцеговина — невелика європейська країна (всього 3,8 млн. населення), що утворилася на уламках колишньої Югославії. У 90-х роках ця країна пережила громадянську війну.

То були нелегкі часи, однак саме тоді у напівмусульманській, частково православній і греко-католицькій Боснії і Герцеговині почали з'являтися церкви християн віри євангельської. Сьогодні вся Церква в країні налічує близько 700 членів. Зрозуміло, що всі вони — віруючі в першому поколінні.

Пастор Бернард Мікуліч приїхав до України на запрошення засновників Міжнародної місіонерської школи (Київського біблійного інституту та шведської місії «Світло для народів»), у якій нині викладає для студентів.

30 липня 2015 р. він відвідав головний офіс ЦХВЕУ, де мав зустріч зі старшим єпископом Михайлом Паночком та його першим заступником Миколою Синюком.

Пастор Бернард зазначив, що Боснія сьогодні дуже потребує місіонерів, а Україна — саме та країна, яка здатна

їх дати. І ментальність народу, і навіть мова певною мірою схожі — за місяць-два можна подолати мовний бар'єр.

Прохання пастора Бернарда Мікуліча отримало схвальну відповідь. Отож якщо ви є досвідченим служителем та бажаєте поїхати місіонером до Боснії, повідомте про це до головного офісу братства через старших служителів у своєму обласному об'єднанні.

Окрім того, у планах ЦХВЕУ розширити місіонерське представництво у таких країнах, як Сербія, Іспанія та Польща.

chve.org.ua.

Білл Гайбелс

Іноді здається, що деякі люди успішні у всьому, за що б не взяли. Вони рішуче просуваються кар'єрними сходами, їхнім стосункам з дружиною і дітьми можна лише позаздрити; вони беруть активну участь в церковній і громадській діяльності. Вони фізично здорові і привабливі зовні.

І якщо приглянутися до цих людей, щоб з'ясувати, як же їм вдалося реалізувати таку значну частину свого потенціалу, ви можна виявити рису, яка практично в кожному випадку відіграє істотну роль, і ця риса — дисципліна.

Навіть інші люди ніяк не можуть вибратися з занепадів, нещастя і невдач. Якщо вони будуть чесними, то запропонують вам своє пояснення того, чому на них звалилися всі ці біди.

— Ти знаєш, я просто почав на деякі речі дивитися наче крізь пальці, — можуть сказати вони.

— Я все відкладаю і відкладаю свою домашню роботу.

— Я знехтував необхідністю виконувати інструкцію.

— Я не надто уважно спостерігав за тим, що відбувається в мене в краніці.

— Я перестав телефонувати тим, кому обов'язково повинен був зателефонувати.

— Я не надто переймався своїм здоров'ям.

— Я не проводив час із сім'єю.

— Мені здавалося, що ці проблеми якось розв'яжуться самі собою.

Список цей можна продовжувати, але в основі більшості з пояснень лежить один, але істотний недолік — усім цим людям не вистачало дисципліни.

Дисципліна — одна з найважливіших рис характеру. Вона відіграє основну роль в розвитку кожної сфери життя. Але чи багато справді дисциплінованих людей ви знаєте?

Під час проведення різних опитувань я часто запитував людей, яку рису характеру їм хотілося б мати насамперед. І, як правило, найчастіше вони говорять про дисципліну.

При тому, однак, більшість опитуваних не знають, що таке дисципліна і як її практикувати.

Я можу запропонувати вам коротке пояснення цієї запутаної риси характеру. Дисципліна — це відкладена винагорода.

Для початку — погані новини

За визначенням Скота Пека, яке він пропонує у своїй книзі «Забута дорога», «відкладена винагорода — це процес планування болю і життєвих задоволень, який дозволив би посилити задоволення за рахунок того, що ви спершу стикаєтеся з болем і долаєте його». З цим важко не погодитися.

УРОКИ ЖИТТЯ

Один чоловік пішов у ліс по гриби. Назбирав так багато, що на радіощах вирішив погостити всіх своїх друзів.

Він приготував юшку з грибів, гарнір з грибів і салат з грибів. Навіть десерт був з грибів!

Гостям страви дуже посмакували... Коли всі наїлися, рештки вирішили віддати кішці, яка крутилася біля них.

Повечерявши, гості вирішили вийти на вулицю, щоб прогулятися. І побачили, що кішка лежить на землі з піною біля рота і майже не рухається.

«Караул!» — закричав хтось, і всі миттю поїхали до лікарні. Коли їм усім промили шлунок, вони повернулися додому і побачили, що кішка народила кілька кошенят.

Виявляється, ознаки смерті і пологів бувають дуже схожі. Іноді ми думаємо, що помираємо, а насправді ми стоїмо на порозі чогось великого.

Іноді думаємо, що нам вже кінець, а виявляється, що це тільки початок...

Якщо, друзі, ви відчуваєте нині сильний тиск обставин, якщо ви переживаєте великі труднощі, то цілком можливо, що ви — на порозі великого прориву! Тож не занепадайте духом! Попереду — щось дивовижне від Господа.

Р. С.

ЯК ДОСЯГАТИ УСПІХУ

Немає болю — немає нагороди

Досягнути доброї фізичної форми також неможливо без дисципліни і відкладеної винагороди. Люди приймають зважене рішення відмовитися від певних кулінарних смаколиків, тому що хочуть побачити, як стрілка ваги завмирає десь посередині. Їх зусилля окупляться сторицею в ту мить, коли вони, стоячи на весь зріст перед дзеркалом, приміряють нові штани.

Так само і в сфері фінансів. Ви відчуваєте дискомфорт, коли усвідомлено вирішуєте не витратити грошей на щось, що вам дуже хотілося б мати. Але в момент, коли відкладені фінанси починають зростати, ви задоволені своїм правильним рішенням.

Принцип дисципліни зовсім нескладно зрозуміти, якщо запам'ятати лише два слова: відкладена винагорода. Але розуміння дисципліни і її застосування — це два різні поняття. Ключ до застосування дисципліни можна описати так: це прийняття випереджувального рішення.

Прийняття випереджувального рішення

Насамперед, необхідно прийняти випереджувальне рішення щодо того, як ви практикуватимете дисципліну в різних сферах свого життя.

Наприклад, фізичне здоров'я — вкрай важлива для мене сфера. Я народився в сім'ї, де майже всі потерпали від хронічних недуг серця. Мій батько помер в 53 роки. Коли мені сповнилося 15, лікарі виявили наявність тих самих проблем і в мене.

Я розумію, що якщо хочу залишатися здоровим, то мушу терпіти біль від постійних пробіжок і регулярних занять зі штангою в залі. Але самого лише розуміння недостатньо для того, щоб поправити здоров'я: треба застосувати свої переконання на практиці.

Я практикую дисципліну в той момент, коли вирішую з понеділка по п'ятницю о 15.30 закінчувати роботу в офісі і вирушати на тренування.

Це рішення я прийняв кілька років тому і постійно записую собі нагадування в календар. Не завжди мені хочеться це робити. Іноді внутрішній голос просто волає, вимагаючи залишитися в офісі, щоб виконати нагальну роботу, аби відпочити вдома. Але оскільки я вже прийняв випереджувальне рішення тренуватися, я відкидаю всі аргументи «проти», якими би спокусливими вони не виглядали.

Особисті взаємини

Випереджувальне прийняття рішень також вкрай важливе в сфері взаємин. Якщо чоловік з дружиною планують жити свої стосунки, їм потрібно хоча б один вечір на тиждень проводити разом, сам на сам. Протягом кількох років я постійно спонукую сімейні пари в нашій церкві планувати час, коли вони могли би побути наодинці. На жаль, не всі роблять це регулярно. І все ж є

люди, які буквально «приліпилися» до цього, бо колись вони прийняли випереджувальне рішення.

І що ще важливіше — прийняття випереджувального рішення дуже важливе у наших взаєминах з Богом. Ми знаємо, що спаслися завдяки Божій благодаті, а не через наполегливу працю, планування чи дисципліну. Наше духовне життя — Божий дар для нас, як і наше фізичне життя. І все ж, не застосовуючи дисципліну, ми не зможемо духовно вирости.

Тому вкрай важливо почати практикувати прийняття випереджувальних рішень і в духовному житті.

Особисто я відкрив три речі, які мені варто практикувати. По-перше, регулярно брати участь в служінні поклоніння. По-друге, щодня проводити час в усамітненні з Господом. І по-третє — спілкуватися з іншими віруючими, відвідуючи різні церковні заходи.

Рано чи пізно кожен істинно віруючий приходиться до розуміння того, що потрібно саме йому для здорового духовного життя. І саме тепер в гру активно вступає дисципліна.

Коли ви справді готові долати дискомфорт і більшості інвестування, щоб пережити благословення успішного християнства до кінця своїх днів, ви приймаєте випереджувальне рішення відкласти винагороду рівно на стільки, на скільки це необхідно для досягнення результатів, до яких ви так прагнете. Це і є дисципліна.

Отже, суть дисципліни полягає у відтермінуванні винагороди, а ключ до застосування — у прийнятті випереджувальних рішень.

Але деякі з вас скажуть: «Я не можу справитися з цим сам». У мене для вас хороша новина — Бог зовсім не розраховує на те, що ви самі справитеся з усім. Господь у Своему Слові говорить, що Дух Святий допоможе вам дисциплінувати своє життя (Гал. 5:23), і ви можете поклатися на Його допомогу.

А що мені за це буде?

Дисципліна без наступної винагороди з часом може видаватися чимось дуже жорстокою. На щастя, віддача дисциплінованого життя воїстину безмежна. Віддача дисципліни духовної — це стабільне християнське життя, зрілість, корисність, задоволення, змистовність.

Віддача дисципліни в сфері взаємовідносин — це успішний шлюб, вдале сімейне життя, зміцнене здоровими стосунками.

Віддача фізичної дисципліни виражається в здоровому тілі, в енергійності, у стійкості до захворювань.

Віддача фінансової дисципліни проявляється у свободі від боргів.

Отже, віддача від дисципліни велика, але навряд чи її можна одержати негайно. У світі, який вимагає негайного задоволення і легких рішень, буває дуже непросто вибрати дорогу дисципліни. Але ви ніколи не зможете побудувати свої відносини з Богом, свій шлюб, своє тіло чи банківський рахунок на основі світського закону негайного задоволення. День відплати обов'язково настане, якщо рішення перетерпіти біль і працювати не покладаючи рук ви приймете сьогодні.

Віддача дисциплінованого життя воїстину безмежна, і вона поруч, на відстані витягнутої руки, якщо ви готові докласти зусиль.

Віра Кушнір

На все життя запам'яталися мені слова селянина із розповіді Чехова «Горе» — «почати б життя знову». Він везе до лікаря Павла Павловича бабусю, що помирає, і раптом бачить, що сніг на її обличчі не тане...

Перед очима пропливає все загублене, пропите і змарноване життя. Він усвідомлює, що власноручно загнав її до могили, і йому хочеться все поправити, змінити, але вже пізно... Пізно...

«Почати б життя знову» — повторює він раз за разом. Але це неможливо зробити. Він усвідомлював

ПОЧАТИ Б УСЕ ЗАНОВО

це так само, як і сьогодні ми. І все ж як мало ми цінуємо такий короткий відтинок часу.

Якби навіть ми могли прожити сто років, все одно життя коротке і неповторне, отож його потрібно прожити мудро і правильно.

Якби ми більше пам'ятали про свою тимчасовість, то більше б любили один одного та більше би працювали для Бога. А ще більше турбувалися б про надбання доброї слави, живучи все життя для слави Божої.

Найбільше ми грішимо вдома. Як часто добрий, привітний, майже святий на людях чоловік у своїй сім'ї виявляється злим, роздратованим тираном, що тероризує дружину та командує, як фельдмаршал, дітьми. Рідні більше бояться його, аніж люблять чи поважають. Вдома кожен із нас стає самим собою, тому той, хто святий вдома, той воїстину святий.

У моїй душі вкоренилося усвідомлення неповторності часу. Жодної години, жодного дня неможливо буде знову пережити.

Пригадую це щоразу, коли мені хочеться образити близьку людину. Перш ніж спалахнути, немов солом'яний дах, задаю собі запитання: «Навіщо цей гнів? Кому він принесе користь?»

Слів назад не повернеш, і якщо вони злі, то можуть розізнати близьку мені людину. Наші стосунки можуть зіпсуватися назавсім, а життя таке коротке. Воно може зненацька обертатися як у мене, так і в нього, і одному з нас буде нестерпно боляче, гірко і прикро. Та змінити вже щось буде неможливо, адже неможливо почати життя знову.

Багато разів власне таким чином мені вдавалося

проганяти гнів, і ще жодного разу я про це не шкодувала.

Якщо ми пам'ятаємо про швидкоплинність днів, то використовуємо їх мудріше, корисніше і з гідністю.

Якщо від нашого життя відмінювати дитинство і юність, а ще час, затрачений на турботу про тіло, поживу, сон та переїзди з місця на місце, то залишається зовсім небагато часу, і дуже немудро легковажно витрачати його.

Віруюча людина має дуже багато справ. На неї Бог поклав відповідальність за світ, що гине у гріхах, — відповідальність про бідних, хворих та ув'язнених. І Бог буде вимагати звіту судного дня, тож горе тому, хто змарнував своє життя даремно.

Тому селянинові здавалося, що смерть десь за горами, а вона виявилася зовсім поруч. Несподівано життя втікає з-під ніг, немов у призначеному на страту через повішання, а в голові миттєво пролітає відчайдушна думка — «почати б життя знову». Та занадто пізно буде тоді думати про працю, про змарнований час та про втрачені можливості служити Тому, Хто подарував нам вічне життя.

Якби ми пам'ятали про свою тимчасовість, про те, як швидко мине наше земне життя, то потурбувалися б про те, щоб не залишити по собі погані слави.

Якщо ж ми терпіли, несучи приниження та глузування, як християни, то блаженні ми! Та якщо нас лихословили як двоєдушних, нечесних, нежертвних, дратівливих, схильних до образ злорік або невірних у подружжі — горе нам!

Таку славу неможливо стерти одним життям, а іншого не буде. Нежданно прийде кінець, і нам дуже захочеться все виправити, довести, що ми не такі, що ми кращі, та часу вже не буде.

Ми молимося за Україну. І коли ми перебуваємо в молитві, ми віримо, що Бог заступиться, що Він явить Свою славу. Але коли ми вдома включаємо новини і бачимо, що робиться в країні, вся віра кудись зникає. Ми приймаємо ту інформацію і починаємо сумніватися. І лише Словом Господнім можна подолати ту стіну.

Наші брати капелани служать на передовій, проповідують військовим, населенню, тому що потрібен хтось, хто би там проповідував. Капелани не надихають воїнів на війну, ні, вони приводять людей до Христа, вони миротворці і моляться за мир.

Якось ми з братами поїхали туди і по дорозі потрапили під обстріл, наша машина забуксувала на полі. Ми – мов на долоні, і ні туди, ні сюди. Відчуття не передати. І тут важливо отримати слово.

Ми вийшли з машини, лише водій залишився. Утікати немає смислу. Ми стоїмо, і до мене приходять слова про Мойсея, коли той на війні піднімав руки для молитви, і ізраїльтяни перемагали. Я кажу братові, який був зі мною: «Артеме, піднімаємо руки і молимося».

Ми почали молитися. І машина поїхала. У нас не стріляли. Може, вони подумали, що ми здаємося, якщо підняли руки, тому що застрелити нас було дуже просто, ми були дуже близько до сепаратистів. Уявіть: машина їде, а ми йдемо вслід з піднятими руками. Нині смішно про це згадувати, а тоді було зовсім не до сміху.

Ми дісталися туди, куди планували, Бог змилювався над нами. Це було на очах в наших солдатів, які дуже переживали за нас. Але це зовсім не значить, що коли б наступного разу склалася така ситуація, нам треба виходити з машини і піднімати руки. Тому що молитва буває різна.

«Усякою молитвою...» Щоб впали стіни, треба отримати слово. Щоб отримати, треба знати Писання. Бо якщо ми не читаємо Слово, не знаємо Слово, як ми його отримаємо?.. Тому читай Слово Боже! Візьми цей меч духовний!

Молитва Неємії

Є й інший вид молитви. Згадаймо Неємію. В Америці мене запросили на молитву за Україну. І там мені прийшла на гадку думка про Неємію. Що він зробив, коли почув вість про те, що робиться в Єрусалимі? Він плакав, молився, постив, і він був готовий заплатити ціну.

Він мав добре, прибуткове місце, був чашником у царя, наймовірніше, він виріс у тій цивілізації, тобто народився в Вавилоні. Але коли він почув про біду своїх братів, то не просто почав плакати і сокрушатися, як в таких ситуаціях поведуться деякі з нас. Поплакали – і на цьому все. Треба щось робити. Я не розумію такого, коли ми, молячись перед їдою, просимо Господа нагодувати голодних. А ми Його просимо це робити.

Коли ми за щось молимося, ми повинні бути готові заплатити ціну. Бо за все є ціна. За твоє спасіння заплачена ціна. За Євангеліє є ціна. За проповідь є ціна. Неємія був готовий заплатити ціну, він був готовий покінути все. І коли цар запитує його, чого сумне його лице – ось це один вид молитви – написано, що він помолівся Богу Небесному. І як він молився? Він не просив царя почекай, поки він схилиться на коліна і помолиться, ні. За таке він міг легко позбутися голови. Бо коли ти з сумним лицем стаєш перед царем великої країни, ти в серйозній небезпеці. Але є молитва, яка відбувається в один момент, у тебе всередині.

Ось ще одна історія з наших поїздок в зону АТО. Поїхали ми з чоловічим складом групи «Маханаїм» до розвідників. Стали їм проповідувати, аж раптом почався мінотетний обстріл. Цей обстріл ведуть у шаховому порядку. Ми сидимо, розмовляємо і чуємо – стріляють. І все ближче і ближче. Уже стіни трясуться... Ось-ось в нас вріжуть. А розвідники до цього давно звикли, сидять, нас слухають. І що робити? Як тут молитися до Бога Небесного?

Отож солдати сидять, дивляться, які ми капелани, а ми проповідуємо. І все-

редині творимо молитву Неємії. Можна розмовляти з кимось, проповідувати Євангеліє – і молитися в серці. Особливо коли йде мінотетний обстріл.

«Усякою молитвою...» Ми іноді діємо за шаблоном – лише так і не інакше. Але Бог говорить, що є всяка молитва. І треба використовувати всяку молитву. Коли Неємія помолівся, Бог йому відповів.

Ти можеш опинитися в різних обставинах – тяжких, страшних, незрозумілих, може прийти день злий у твоє

на захід удамся Його не побачу, на півночі шукаю Його й не вхоплю, збочу на південь і не добачаю...» (Йов 23:8-9).

Біда за бідою, біда за бідою... Прийшов день злий, і Йову не може допомогти молитва, не може допомогти піст. Але Йов далі говорить: «Бо Він виконає, що про мене призначив, і в Нього багато такого, як це!» (Йов 23:14).

Іноді стіни появляються через нашу нерозумність, іноді – через наш гріх, а іноді – тому що Бог допускає їх у наше життя.

зламали тоді молитвою і постами. Але... Минув час, і цій же дитині поставили інший діагноз – аутизм. Ми так само почали молитися і постити. Робили це роками. І нічого не змінилося. Відповіді нема. А дитина не розмовляє, дитина не така, як всі інші. І це нестерпний біль для батьків, більшого болю немає, аніж коли твоя дитина хвора, а ти не можеш їй допомогти.

Були моменти, коли диявол підходив до мене так близько... Я каюся у всьому,

і зростав, аж поки не переріз цю стіну.

Якщо ти хочеш вирости духовно, у твоєму житті обов'язково буде стіна. Вона виросте в пустині – там, де біль, де страждання і нерозуміння. Не відходьмо від цієї стіни, бо її перед нами ставить Бог. І Він чекає, що ми виростемо і переростемо її. І станемо лозою плодоносного дерева.

Ти хочеш приносити плід, але не хочеш страждати? Не хочеш платити ціну? Так буває лише по телевізору – у проповідників, які після всього скажуть: а тепер пришліть свої пожертвування. А насправді в житті все по-іншому.

Призначення найвищої волі

Що допомагає мені вистояти? Бог показав мені велику славу, коли зцілив мою дитину від страшної недуги, і одразу ж показав те, що я це маю перерости. Це Його постановою, призначення найвищої волі.

Ще до народження нашої доньки моя дружина бачила в сні, що вона народила дівчинку, і в журналі її записали під іменем Даяна. Згодом дружина завагітніла, і нам сказали, що буде хлопчик. Я жартував, що з неї несправжній пророк. Але народилася дівчинка. І коли мене запитали, як ми її назвемо, я не хотів зініміти, мов Захарія, і сказав: «Даяна». А знаєте, що означає це ім'я? «Божий суд, призначення найвищої волі Бога».

У Бога є наміри про тебе, Він прагне чогось досягти в тобі, і тому ставить перед тобою стіну, щоб ти її переріз, і інші люди, дивлячись на тебе, могли надихатися і йти вперед, могли зміцнюватися і не здаватися.

Нас надихає і до сьогодні апостол Павло, але для цього йому довелося заплатити ціну. Як довелося платити ціну Йову, який казав: «... хай би випробував Він мене, мов те золото, вийду!» (Йов 23:10).

Коли ти стаєш перед стіною, яку неможливо здолати, знай, що твій Бог все контролює. Не диявол, а Бог. Він чекає і дивиться. Що тобі треба робити? Сповідуй. І це не неохаризматичне вчення. Сповідуй, тому що твій язик – як стерно в корабля.

Коли у хвилини відчаю я кричав: «Боже, Ти мене не чуєш, я не знаю, що робити», я все глибше і глибше поринав у той стан. Але коли я починав сповідувати Слово, усе мінялося. Правильно сповідувати, а не так, як той хворий, який ледве ноги тягне, а кричить, що він здоровий. Він стане здоровий, коли Бог його зцілить, а поки що він не здоровий.

«... Хай би випробував Він мене, мов те золото, вийду!». Боже, у Тебе є ціль щодо мене, і я витримаю все, що Ти для мене приготував, усе, що Ти для мене задумав.

Йов сам говорить, що до того тяжкого випробування лише чув про Бога краєм вуха, а тепер він бачить Його лицем у лице. Треба розуміти, що у твоєму стражданні і у твоєму болю є ціль. Це все не просто так, це не диявол, який ввіврався у твоє життя і почав все крушити, ні. У цьому є ціль. І Бог її досягне, якщо ми з тобою впокориємося перед Ним.

Апостол Петро пише: «Тому й ті, хто з Божої волі страждає...» (1 Петр. 4:19). Іноді в наше життя приходить страждання з волі Божої. І якщо ти цього не зрозумієш, ти обов'язково розчаруєшся. Тому що ти будеш гнати диявола – і нічого не станеться. Ти будеш постити і молитися – і все марно. Будеш цитувати слова Писання – і тиша.

Тому що бувають страждання, які допускає Бог. Бувають стіни, які ставить Бог. Ставить для того, аби ти їх переріз. Щоб ти духовно виріс, щоб заплатив ціну за переміну свого характеру.

І що тоді робити? Апостол Петро радить: «Тому й ті, хто з Божої волі страждає, нехай душі свої віддадуть в добродію Йому, як Створителю вірному».

Віддай себе на волю Бога, довірся Йому, сповідуй, що Бог має ціль у твоєму житті, ти не випадковість, волосинка з твоєї голови не впаде без волі Його. Віддай Йому як вірному Творцеві свою душу – і роби добро.

І Бог зробить у твоєму житті все, що Йому до вподоби.

ПЕРЕРОСТИ СВОЮ СТІНУ

Рустам Фатуллаєв

життя, тож пам'ятай, що є й такий вид молитви. Молися духом у своєму естві, і не помилишся, бо дух точно знає, за що треба просити.

Молитва-виламувач

Це один вид молитви описаний у Книзі пророка Михея: «Перед ними виламувач піде, вони продеруться та браму перейдуть і вийдуть із неї. І піде їхній цар перед ними, а Господь на чолі їх!» (Мих. 2:13).

Мова тут про посилену молитву. Є піст і молитва такі, що ламають стіни. Це виламувачі стін. Не можна нехтувати цим видом молитви. Коли ми не знаємо, що робити, коли нема слова, варто взяти піст і почати посилено молитися Богу. І так зруйнуємо стіни.

Колись давно на молитву в церкві на Кар'єрній привезли з психікарні 12-річну одержиму дівчинку. Коли ми почали молитися, через неї почав говорити демон чоловічим басом: «Я її не віддам, вона моя». У нас всіх волосся стало дибки. Ми одразу стали віруючими – і почали боротьбу.

Ми не мали слова. Але взяла піст. День – нічого, другий, третій... І вже пішли розмови про те, що хтось із нас не святий, хтось у проблемі... Але з цим треба було розбиратися раніше, а тепер треба боротися.

Здається, на четвертий день Бог дав тій дівчинці свободу. Потім мама її свідкувала, що дитина стала нормальною, пішла до школи.

Ми не мали відкриття від Бога, не мали слова, але ми стали виламувачами в молитві з постом. І Бог досяг Своєї цілі. Покаялися її батьки, покаявся водій, який її привіз, покаялися повторно деякі віруючі – на всякий випадок. Хвала Богу!

Коли Бог мовчить

Але є часи, коли ти перед стіною – слова нема. Ти молишся голосно – нічого не стається. Молишся тихо у своєму серці – нічого. Ти постиш – нічого не змінюється. Постиш день-два, три, рік, просиш інших молитися, підключаєш молитовний ланцюжок по всій Україні, Америці і всюди де лише можна. За тебе моляться навіть Парагвай – а відповіді нема.

Хто не був у такій ситуації – у мене для вас новина: ви ще в ній побуваєте. І що робити тоді? Ти читаєш Біблію, слухаєш всі проповіді, які тільки можеш – а слова нема. Ти втомився молитися, коліна стерті, у тебе вже нема крику, тільки тихі моїння в серці, ти вже не можеш волати і не знаєш, що далі робити. Хочеш довідатися, як це називається? Це день злий.

Так було в Йова. Як ви думаєте, щось би змінила в його житті молитва з постом у той тяжкий період життя, який йому довелося перейти? Нічого!

Йов каже: «Моя мова й сьогодні гірка, тяжче страждання моє за стогнання мої... О, якби то я знав, де Його я знайду, то прийшов би до місця Його пробування!» (Йов 23:2-3).

Що з тобою, Йове? Ти ж казав, що коли ти молився, Він завжди тобі відповідав... А тут нічого, відповіді нема.

Йов не може зрозуміти, що відбувається: «Та піду я на схід і немає Його, а

Чому Він так робить? Він так вирішив, і тут тобі не допоможе ніщо і ніхто.

Згадаймо Йосипа. Якби він, потрапивши в рабство, постив і молився, то чи міг би повернутися додому? Ні. Згодом він опиняється в тюрмі. І міг би він визволитися звідти, якби ревно молився з постом? Ні.

Заважте, це тривало роками. Він не міг повернутися додому, тому що Бог щось призначив для нього. Перед ним стояла нездоланна стіна. Він отримав довічний термін ув'язнення (адже його заарештували за домагання до хазяйки, а за це для раба в Єгипті був смертний вирок, але Йосипа помилували). Вийти він міг лише за розпорядженням фараона. То була нездоланна стіна. І як вижити? Як не розчаруватися?

Такі стіни найскладніші. Ми боремося, заявляємо потребу, молимося, але не можемо цю стіну ні розбити, ні обійти. І що роблять багато з нас? Ми відступаємо, просто перестаємо боротися, відходимо набік, тому що ми змучилися. І диявол багатьох людей зумів обманути, нашіптуючи в такі моменти, що Бог їх не чує, Бог їх не любить, вони Йому не потрібні.

Що робити тоді? Як здолати цю пергороду?

Коли Яків благословляв своїх дітей, він сказав про Йосипа так: «Йосип вітка родюча, вітка родюча над джерелом, її віття по муру спинається» (Бут. 49:23).

Слава Богу! Є момент, коли ти можеш перерости свою стіну, ти можеш стати більшим за неї, тобі лише треба залишатися в присутності Господа. «Усякою молитвою й благанням кожного часу молись духом, а для того пильнуйте з повною витривалістю»

Якщо ти зустрів таку стіну, піст не працює, а слова нема, не поспішай розчаровуватися, не поспішай відступати. Продовжуй зростати в Бозі, і, як Йосип, ти переростеш свою стіну.

Ти переростеш свою стіну, якщо залишишся з Господом. У моєму житті було багато різних стін. І були моменти, коли піст з молитвою творив чудеса. Моя середуша доня народилася, за словами лікарів, з синдромом Веста. Це найтяжчий стан епілепсії. Цей синдром не минає, дитина його не переростає і росте, як овоч. Це діагноз на все життя.

Ми молилися і постили. Минув час, і нині лікарі кажуть, що всі симптоми зникли і вони не розуміють, як таке може бути.

Це велика Божа слава. Ту стіну ми

що тільки міг згадати. У такі моменти ти готовий каятися навіть за те, що ти Леніна вбив і війну розпочав. У такі хвилини завжди знайдеться хтось, хто скаже тобі, що треба молитися – і Бог все зробить... Я теж таким був, теж так настановляв – доки сам не стикнувся з реальністю життя. І вона виявилася зовсім не такою, якою я її малював.

І в такий момент найтяжче те, що Бог мовчить. Я шукаю Його і там і сям, зліва і справа... «О, якби то я знав, де Його я знайду, то прийшов би до місця Його пробування!» (Йов 23:3).

Господи, де Ти?! Я ж знаю, що Ти відповідаєш на молитви, я сам цьому свідок! Чому цей біль не минає? Чому така гірка моя рана?

У житті бувають моменти, коли ти нічого не можеш зробити. Ти повністю безсилий, і ніхто не може тобі допомогти. Це той злий день, коли так тяжко вистояти.

Я знаю, що таке відчай, бо багато разів переживав це на собі. Немає тяжчого випробування для християнина. У такі моменти так легко сказати вслід за Єремією: «Загинула надія моя на Господа».

Ви розумієте, що це таке, коли загинула надія на Господа? Це все, це кінець. Надія вмирає останньою, і вона вмерла. Що робити далі?

Бог говорить сьогодні тобі: не відступай! Продовжуй молитися. І ти переростеш це. Ти виростеш зі свого болю.

Апостол Павло пережив серйозне випробування. Ангел сатани бувально терзав його, знущався над ним. І він тричі молився до Бога. Напевно, чекав слова від Бога. Напевно, постив. Молився протягом довгого часу (а не просто три рази мовив молитву, як можна подумати). Він благав Бога, а відповіді нема. Так було доти, аж поки Павло не переріз цю стіну, і Бог йому сказав: «Павле, досить тобі Моєї благодаті. Ти зможеш з цим іти і перемагати».

Коли ми зростаємо? Тоді, коли умалюємо себе. Чого Бог очікує від нас, коли ми не можемо подолати стіну? Ми вже такі досвідчені, ми бували в молитвах і постах, ми виганяли демонів... Люди після наших молитов отримували серйозні зцілення. І Бог підводить нас до стіни, яку ми не можемо зламати. Тоді нам треба глибоко впокортися перед Богом.

Що робить Йосип? Він просто впокортися перед Богом. І чекав – чекав багато років. Випробування тиснули на нього – і він зростав духовно, зростав

ЯЩО БОГ СУВЕРЕННИЙ, ТО НАВІЩО МОЛИТИСЯ?

Розповідають про одне маленьке містечко. Протягом багатьох років у ньому панував «сухий» закон, тож спиртного не можна було ні купити в магазині, ні замовити в ресторані. Але якось один бізнесмен вирішив відкрити в цьому містечку пивний бар. Це стурбувало християн місцевої церкви, і вони зібралися на нічну молитву, щоб просити Бога втрутитися в цю справу. Незабаром після тієї нічної молитви в бар вдарилася блискавка, і він згорів дотла.

Після пожежі власник бару подав до суду на церкву, стверджуючи, що причиною заповідної йому шкоди стали молитви віруючих. Але церква найняла адвоката, щоб той спростував у суді всі звинувачення на її адресу. Ознайомившись зі справою, головуючий суддя розпочав процес з офіційної заяви, у якій сказав: «Немає значення, як це сталося, але ясно одне: власник бару вірить у молитву, а християни — ні».

Дуже легко відкинути силу молитви. Дуже легко думати, що молитва — це лише миле сентиментальне почуття, бо ж в будь-якому разі вона нічого реально не змінює. Деякі люди міркують так просто через невір'я або сумніви, що Бог дійсно може відповідати на молитви. А в деякого молитовне життя паралізоване питанням: «Якщо Бог суверенний, то навіщо молитися?».

Іншими словами, якщо Бог завжди робить тільки те, що Сам хоче, то навіщо підносити Йому молитви з проханнями та клопотаннями, якщо все Він визначив заздалегідь? Якщо молитва полягає в тому, щоб убагати Бога змінити Його вічні плани, то чи не буде це заняття в найкращому разі марним, а в найгіршому — зарозумілим?

Бог повелів молитися

Найбільш очевидна причина для молитви полягає в тому, що Бог наказав нам молитися. Це видно з багатьох повчань і Ісуса Христа, і апостола Павла (Мт. 6:9-13; Лк. 11:5-13; 18:2-8; 22:40; 1 Сол. 5:17; Кол. 4:2; Еф. 6:18-19; 1 Тим. 2:1).

Висновок зрозумілий: Бог наказав нам молитися, і нашою відповіддю на це веління, перш за все, має бути послух. Навіть якщо ми ніколи не зможемо ясно зрозуміти, як пов'язані Божі суверенність і людські молитви, того факту, що Бог це повелів, має бути достатньо, щоб спонукати нас молитися.

Ісус показав приклад молитовного життя

З євангельських оповідань ясно видно при-

клад Ісуса, Який постійно гаряче молився до Отця (Мр. 1:35; Мт. 14:23; Лк. 6:12, 9:18, 28). Як можна забути Його молитву в Гетсиманському саду або Його «первосвященницьку молитву»? І який віруючий не оцінить гідно той факт, що Ісус і нині живий, щоб заступатися за нас (Євр. 7:25).

Підносячи молитви прохання й клопотання за людей, Ісус не ігнорував і не відкидав суверенність Свого Батька. Навіть знаючи, що Бог призначив Йому смерть на Голгофі, Ісус, усе ж, вважав за доречне просити Свого Отця, щоб ця чаша минула Його. Послідовники Христа покликані наслідувати Його і «поводитись так, як поведився Він» (1 Ів. 2:6).

Бог здатний відповідати на наші молитви

Молитва випливає з упевненості в Божій всемогутності та суверенності. Якщо ж Бог не царює над Своїм творінням як суверенний Правитель і не здатний вчинити все, що Він хоче, то навіщо докучати Йому проханнями про те, чого Він не може зробити?

Тому перш ніж казати: «Навіщо молитися, якщо Бог суверенний», варто поставити запитання: «Навіщо молитися, якщо Бог не суверенний?». Віруючі повинні звертатися до Бога з проханнями саме тому, що в Нього є як влада, так і здатність дати їм те, за що вони моляться або клопочуться.

Бог дійсно відповідає на молитви

Бог не тільки може змінити — Він справді змінює хід подій у відповідь на молитву. У Писанні можна знайти безліч прикладів того, як Бог дарує Своїм людям те, за що вони молилися або клопотали (1 Хр. 4:10; 2 М. 32:10-14; Як. 5:17-18; Дан. 10:12; Ам. 7:1-6; Дії 4:29-31, 10:31, 12:5-11).

Відразу після відповіді на питання учнів про те, як потрібно молитися (Лк. 11:2-4), Ісус відповідає на питання, чому потрібно молитися, і наводить дві причини: Бог винагороджує старанність у молитві, даючи те, чого просять (Лк. 11:5-10); Богові приємно давати добрі дари Своїм дітям (Лк. 11:11-13).

Тому не потрібно відкидати Божу суверенність, щоб присвятити життя полум'яній молитві. Бо молитовне життя починається з покірності Божому велінню і бажання наслідувати приклад Христа; воно спирається на визнання того, що Бог може і готовий відповідати на молитви Своїх дітей; і воно твердо стоїть у впевненості, що Бог суверенно встановив молитву як засіб для досягнення Своїх цілей.

Метт Веймайер.

НА ОПЕРАЦІЙНОМУ СТОЛІ

Один брат розповідав, що неподалік від їхнього дому був затишний скверик, де він за доброї погоди любив посидіти на лавочці. «Розливайку», яка була на шляху, він завжди оминав з помітною гидливістю, прискорюючи крок, але того разу, підходячи до обідраного, брудного павільйончика, раптом відчув дивне бажання туди зайти. Брат, звичайно, стримався, але був немало здивований: «Звідки це в мене? Навіть коли я був невірним, то не мав пристрасті до спиртного».

Знайомо сестра, готуючись до дня народження доньки, спекла торт. Вклала в нього всю свою любов, усе старання. І от коли «шедевр» був уже готовий і треба було поставити його на святковий стіл, сестра за щоось зачепилася рукавом — і торт полетів на підлогу, впавши за відомим законом кремом донизу.

«У той момент у мене таке слово зірвалося з язика, такі слова, яких я у своєму житті ніколи не промовляла! І звідки це в мене взялося?».

Думаю, багато хто з нас хоч раз у житті ставив собі таке питання. Майже всі, з ким доводилося розмовляти на цю тему, стверджували, що робили непорядні вчинки ніби не по своїй волі, буквально за написаним: «Чого не хочу, те роблю». А й справді, звідки ж воно береться?

Чи все ми знаємо про себе?

Людський організм — дуже складна духовно-фізична система. Найголовніше в ній — це розум, але, якщо вдуматися, навіть він не є абсолютним господарем свого тіла.

Чи можемо ми за своїм бажанням керувати, наприклад, діяльністю серця? Воно чудово справляється зі своїми обов'язками і без втручання розуму. Чи можемо ми наказати шлунку виділяти менше шлункового соку, коли, скажімо, нас мучить печія? Ні, звичайно. Очевидно, і в духовній складовій нашого тіла є певні ділянки, які не залежать від наших бажань.

Те, що я бачу безпосередньо в дзеркалі Слова, це, очевидно, що не все моє «я». Якщо в мене іноді проявляється роздратованість, або ж я схильний осуджувати братів чи заздрю комусь, а чи є щось інше не дуже привабливе у моїй поведінці, — я можу з цим боротися, просячи Господа в молитвах про звільнення.

Але як можна перемогти ворога, якого не бачиш? «Хто бо з людей знає речі людські, окрім людського духа, що в нім пробуває?» (1 Кор. 2:11).

Дух відає наше таємне, душа ж може багато чого й не знати. «Ти поклав беззаконня наші перед Собою і таємне наше перед світлом обличчя Свого» (Пс. 89:8). Беззаконня (тобто несправедливість, неправду, невірність, зло) і таємне. Тут немає знаку рівності. Беззаконня завжди на поверхні, йому не властиво ховатися, таємне ж ховається глибоко в нашому естві і показує свої «ріжки» тільки в особливих обставинах.

Безперечно, навіть великий муж Божий Давид у своєму житті стикався з цим явищем. Згадаймо красуню Вірсавію і безвинно загублого від руки царя Урію. Звідки така підступність у мужа «за серцем Божим»? Коли таке несподівано виявлялося в його душі, він, як і будь-хто з нас, доходив до відчаю. Господи, що там ще є на дні мого колодязя! «А помилки хто зрозуміє? Від таємних очисти Ти мене...» (Пс. 19:13).

Апостол Павло також був непогано поінформований про це явище. «Бо що я виконую, не розумію; я бо чиню не те, що хочу, але що ненавижду, те я роблю» (Рим. 7:15).

На щастя, апостол не обмежився подивом, як багато хто з нас, але глибоко розібрався в цьому складному питанні. «Знаю бо, що не живе в мені, цебто в тілі моїм, добре; бо бажання лежить у мені, але щоб виконати добре, того не знаходжу. Бо не роблю я доброго, що хочу, але зле, чого не хочу, це чиню» (Рим. 7:18-19).

Апостол говорить про плоть, маючи на увазі, звичайно ж, не кості й м'язи, а певну духовну сутність, яка формувалася в людей з часів Адама під сильним впливом споконвічної схильності людини до гріха.

Рани від Бога

Думаю, це якраз добре, що ми багато чого про себе не знаємо. А якби знали, то що б із цим робили? До того ж далеко не всі ми схильні свідомо виносити на Божу світло все таємне. Стара наша людина не така вже й потворна і нерідко робить нам приємні дарунки.

Ось нас похвалили за добру роботу, ось вручили подарунок, додали до зарплати... Хто там в нашому тілі радіє — ми не дуже спішимо з цим розбиратися. Ось ви дізналися, що бандит, який пограбував вас колись, нарешті опинився на лаві підсудних, видно, нарвався на когось, хто не захотів віддавати йому ні верхню сорочку, ні нижню. «Старий чоловік», якими б духовними ви не були, безумовно, принесе вам кілька хвилин глибокого задоволення.

Наше «таємне» нерідко виявляється в складних ситуаціях, у випробуваннях. Так було завжди. Те, що Бог одного разу сказав Ізраїлю, який не раз оплакував свою долю, мандруючи безлюдними просторами Синаю, цілком стосується і нас: «І будеш пам'ятати всю ту дорогу, що Господь, Бог твій, вів тебе нею по пустині ось уже сорок літ, щоб упокорити тебе, щоб випробувати тебе, щоб пізнати те, що в серці твоїм...» (5 М. 8:2).

Коли приходить біда, перше, що спадає на розум страждальцеві: «Господи, за що?» Ми починаємо шукати причину, волаємо до Бога. Але відповіді не чути. Тому що гріха відповідної важкості у нас просто немає. Але є наше «таємне», яке корениться дуже глибоко в нашій плоті, і видається воно лише способом, подібним до хірургічного, з великим стражданням і болем. «І впокорював Він тебе, і морив тебе голодом...»

Одна знайома сестра декілька років тому потрапила в смугу нещастя. Хороша людина, старанна християнка, мати великої родини. І ось вона приходить на нашу молитовну групу і розповідає про своє горе: у чоловіка виявили пухлину... Ми щось говорили про випробування, про те, що Бог не допустить чергової трагедії в її сім'ї, згадували Йова, обіцяли день і ніч молитися за зцілення її чоловіка... Вона мовчала й слухала, дивлячись у Біблію сухими почервонілими очима, потім сказала: «Ви кажете про випробування... Але скільки ж мене можна випробувувати? Я почуваюся як дошка, на яку кладуть цеглини, одну за одною, щоб подивитися, коли ж вона зламається. Так от: я вже зламалася...»

Тоді ми боялися, щоб, образившись на Господа, сестра не відійшла, не пережила катастрофу у вірі. Слава Богу, цього не сталося. Поховавши чоловіка, вона поступово відновлювалася.

Що змінили в ній її великі страждання? Вона була така ж ретельна в ходженні перед Богом, така ж розсудлива, доброзичлива, готова допомогти кожному, хто потребує допомоги. Вона ніби та сама, що була й у минулі роки. То невже ж вона марно проходила через вогонь?

Згадаймо про багатостраждального Йова. Що змінилося в його поведінці після неймовірних випробувань? Навряд чи можна говорити про якісь зміни. Він був праведником, справедливим суддею, надійною опорою для бідних і пригноблених, утішитель тих, хто плаче, і так далі і в тому ж дусі; таким, очевидно, і залишився, однак в сокровенному його сталася корінна зміна, яку не так вже й легко висловити доступними поняттями: «Тільки послухом уха я чув був про Тебе, а тепер моє око ось бачить Тебе» (Йов 42:5).

Змінилося й ставлення Бога до цієї людини: Бог виявив йому велику довіру, довірив йому відповідальну працю заступника (Йов 42:5).

Друзі його, в цілому чудові люди, не пройшовши подібних випробувань, не зросли духовно, Йов же піднявся на голову вище від них.

Щось дивне відбувалося і з царем Навуходоносором. Побачивши великі чудеса, які творив перед ним Бог, цей язичник віддав хвалу Творцю (Дан. 3:33).

Але визнати могутність Бога й навіть прославити Його — це не означає по-справжньому впокоритися перед Ним. І Бог ввергає цього володаря світу в глибоке приниження. Навуходоносор втрачає глузд і стає, як дика тварина.

У такому стані він не може ні допомогти Духу Божому, ні перешкодити Йому в Його праці над своєю духовною сутністю. Ця праця триває сім років у повній таємниці.

Коли до царя повернувся розум, він був уже іншою людиною. Бог провів його серце сокровеними, відомими лише Йому стежками — від великої гордості (Дан. 4:27) до повного смирення: «Тепер я, Навуходоносор, хвалю й звеличую та славлю Небесного Царя, що всі чини Його правда, а дорога Його правосуддя, а тих, хто ходить у гордошах, Він може понизити» (Дан. 4:34).

Наче хірург, Бог завдає нам ран, краще від нас знаючи, на що ми хворі, щоб видалити вражене недугою місце в нашому нутрі, «бо Він рану завдасть і перев'яже...» (Йов 5:18).

Від хворого ж вимагається лише одне: смиренно лежати на операційному столі, глибоко вірячи, що все, що походить від Бога, слугує людині на добро.

В. К.

ПІДВАЛИНИ ПЕРЕМОГИ

«Бо Того, Хто не віддав гріха, Він учинив за нас гріхом, щоб стали ми Божою правдою в Нім!» (2 Кор. 5:21). Це і є так званий Божий обмін. Ісус Христос став гріхом через нашу гріховність, щоб ми стали праведними Його праведністю.

Якщо ми одного разу зрозуміли, що стали праведними праведністю Христа, диявол не зможе більше змусити нас почуватися винними. У сатани відібрано його основну зброю назавжди. Ісус розбрав світоправителів темряви віку цього й сили ворожі Своєю смертю на хресті. Він відібрав у них найголовнішу зброю, спрямовану проти нас.

Як же діє Христова перемога в нас? «... Розбравши влади й начальства, сміливо їх вивів на посміховисько, перемігши їх на хресті!». Звернімо увагу на слово «перемігши». В оригіналі тут вжито слово, яке означає «торжество». Торжество — це не завоювання перемоги, а святкування перемоги, яка вже здобута. Це демонстрація перемоги, яка вже отримана. Ісус Своєю смертю на хресті продемонстрував усьому всесвіту Свою перемогу над цілим сатанинським царством.

Однак цю перемогу Христос здобув не для Себе. Він її не потребував. Він переміг для нас. І Божою метою було, щоб перемога виявлялася і демонструвалася через нас. Ось як про це каже

апостол Павло: «А Богові подяка, що Він постійно чинить нас переможцями в Христі і запашність знання про Себе через нас виявляє на всякому місці!» (2 Кор. 2:14).

Не дивно, що Павло вигукє: «Подяка Богу». Ви не можете не дякувати Богові, якщо достеменно зрозуміли зміст цього вірша. Бог завжди дає нам можливість поділяти Христову перемогу над царством сатани. Тут вжито слово «постійно» і фраза «на всякому місці». Це означає, що наша перемога не обумовлена ні часом, ні місцем. Ми завжди відзначаємо у Христі перемогу над сатаною.

У Мт. 28:18-20 Ісус проголошує: «Дана Мені всяка влада на небі й на землі. Тож ідіть, і навчіть всі народи, християни їх в Ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа, навчаючи їх зберігати все те, що Я вам заповів. І ото, Я перебуватиму з вами повсякденно аж до кінця віку! Амінь».

Ісус Христос каже, що Своєю смертю на хресті Він відібрав владу в сатани, і Бог дає Йому всю владу на небі й на землі. Потім Він наказує: «Тож ідіть і навчіть...» Що означає слово «тож»? Ісус каже: «Я завоював владу, тепер ідіть і використовуйте її. Ви ідіть і демонструйте Мою перемогу всьому світу, виконуючи Мою заповідь».

Д. П.

У християнській сім'ї щастя великою мірою залежить від взаємної поваги подружжя, з якої впливає повага дітей до батьків. Поважати чоловіка чи жінку — означає бачити в ньому (в ній) виконавця тої ролі в сім'ї, яку їм доручив Бог.

У суспільстві ми поважаємо людей високого становища, але наскільки вище становище того, кого Сам Бог поставив на служіння в шлюбному союзі! Отримати призначення від Бога на служіння чоловіка чи дружини — означає користуватися Його повним довір'ям в Його Царстві.

Повага — це невід'ємна частина любові. Неможливо любити людину і не поважати її. Такого просто не буває. Любов без поваги — це не

ВЗАЄМНА ПОВАГА

любов, а пристрасть. Взаємна повага береже шлюбний союз від тих неминучих труднощів, жертвою яких стає шлюб без взаємної поваги подружжя.

Якщо повага чоловіка до дружини залежить від того, як вона виглядає, чи від його настрою в певний день, і якщо повага дружини до чоловіка змінюється з переминою її настрою або залежить від того, як він виконує її примхи і вимоги, тоді весь шлюбний союз спирається на хитку основу.

У Бога є значно міцніша основа для сімейного щастя. І якщо людина побажає, Бог поставить її ноги на цю непохитну основу, перш ніж вона вступить в шлюб.

У наші дні в основу шлюбного союзу кладуть романтичну любов двох людей, яка, по суті, складається з погано усвідомленого статевого потягу. Була би любов — ось девіз більшості культур нашого часу. Вибір женихів і наречених батьками неприйнятний для нас, тому

що ми не допускаємо, що такий союз взагалі може бути щасливим. Якщо ж і трапляються такі щасливі шлюби, ми приписуємо їх сліпій удачі чи просто збігу обставин.

Однак щасливі шлюби — це не винахід нашої культури, яка придумала, що для шлюбу досить щоб молоді люди були закохані одне в одного. Стрімко зростаюча кількість розлучень змушує багатьох задуматися, чи так це насправді.

То яке місце повинна посісти романтична любов? Перше? Зауваживши, що романтична любов згасає, багато подружжя пар вирішують, що жити разом просто не варто. У шлюбному союзі, безумовно, потрібна любов, але вона повинна залежати від продовження союзу, а не навпаки. Шлюбний союз зміцнює романтичну любов, змінює її, дає їй постійність і глибину. Вона спасає любов від сильних, але незрілих почуттів, допомагає переносити важкі

часи і, перемагаючи все, досягати нових глибин взаєморозуміння.

Любов ніколи не повинна тероризувати шлюб і постійно загрожувати йому розлученням. Пари, які прийшли до висновку, що вони більше не люблять одне одного, повинні почати навчатися любові по-новому, глибоко й зріло.

Бог не велить любити одне одного при вступі в шлюб. Він знає, що якщо ми вирішили взяти шлюб, ми вже любимо взаємно. З Його точки зору любов не є підставою для вступу в шлюб, але вона продукт і наслідок успішного шлюбу.

Бажаючи добитися позитивного результату, ми виховуємо і розвиваємо в собі любов. Ми привчаємо любов служити шлюбному союзу. Справжня любов не росте на піску перехідних почуттів, вона вкорінюється в глибокому підґрунті взаємної поваги подружжя.

Дружина поважає чоловіка за високе становище, в яке Сам Бог поставив його в сім'ї, а чоловік поважає дружину за те, що Бог удостоїв її високого звання дружини і матері. Любов виростає із взаємної поваги до того високого становища, в яке їх поставив Бог, і ця міцна любов змінить початкове роман-

тичне захоплення і підведе під шлюбний союз тверду основу, на якій можна буде будувати ту ідеальну і високу любов, про яку писав апостол Павло:

«Любов довготерпить, любов милосердствує, не заздрить, любов не величається, не надимається, не поводить ся нечемно, не шукає тільки свого, не рветься до гніву, не думає лихого, не радіє з неправди, але тішиться правдою, усе зносить, вірить у все, сподівається всього, усе стерпить! Ніколи любов не перестає! Хоч пророцтва й існують — та припиняться, хоч мови існують — замовкнуть, хоч існує знання — та скасується» (1 Кор. 13:4-8).

Така любов досягається з плином часу. Не з неї починається сімейне щастя більшості людей. Люди вступають в шлюб на основі захоплення виглядом, голосом, становищем в суспільстві, походженням, а потім прозирають і часто розчаровуються. Тому Бог радить класти в основу шлюбного союзу повагу подружжя до тієї позиції в сім'ї, яку їм дав Він Сам, і тоді істинна, божественна любов «агапе» прийде сама собою — і щастя буде повним.

В. К.

Ми знаємо історію про Йону. Цей чоловік намагався втекти від Бога. Господь дав Йоні доручення проповідати суд місту-державі Ніневії, але замість того, щоб попередити Ніневію, Йона втік.

Цю історію підтвердив Сам Христос. Він сказав: «Як Йона перебув у середині китовій три дні і три ночі, так перебуде три дні та три ночі й Син Людський у серці землі» (Мт. 12:40). Іншими словами, історія Йони настільки ж достовірна, як і поховання Самого Христа і Його воскресіння.

Чому втік Йона? Чому він відмовився покоритися ясному Божому слову? Він був благочестивим мужем, та й, зрештою, Господь чітко говорить до тих, хто має з Ним спілкування, Він не вибирає Своїх слуг недбало.

Відомо, що Йона пророкував в Ізраїлі. Він був сучасником інших пророків того періоду. Отож зрозуміло, що цього чоловіка обдарував і вибрав Бог. Однак Йона втікає від Божого заклику.

Що ж послужило причиною такої явної непокори?

Невідомо, скільки часу минуло з тої миті, коли Йона почув заклику проповідати суд, і до його рішення втікати. Це могли бути тижні чи навіть місяці. Віддаль від Єрусалиму до Яффи була 35 миль. Якщо Йона йшов пішки, у нього було достатньо часу, щоб переосмислити свою місію. І на кожному кроці своєї дороги він чув голос Духа Святого, що звучав у його вухах.

Йона міг чути приблизно так: «Йона, згадай приклад Адама. Подумай про наслідки його непослуху. Подивися також на Мойсея. Цей смирний, святий чоловік спілкувався з Богом лицем в лице, але Господь осудив його за єдиний акт непослуху, не давши увійти в обітовану землю. Подумай також про Давида, мужа, любого серцю Божому. Згадай про жакливі страждання, які він пережив за свій непослух. Ти не можеш не послухатися Божого Слова і залишатися непокараним. Повернися, Йона!».

Від послуху Йони залежала доля багатьох людей. Але замість того, щоб йти в Ніневію, «Йона... зійшов... до Яффи, і знайшов корабля, що йшов до Таршішу, і дав заплату його, і ввійшов у нього, щоб відплисти... з-перед Господнього лица» (Йона 1:3).

Йона не послухався лише тому, що не мав праведного страху Божого. Як міг такий молитовник ухилитися від свого поклонання і власти в непослух? Це починається з неповного знання Божої природи.

Йоні було дано потужне об'явлення Божої благодаті і милості. Він свідчив: «... я знав, що Ти Бог милостивий та милосердний, довготерпеливий та многомилостивий, і Ти жалкуєш за злом» (Йона 4:2).

Йому було даровано те саме об'явлення, що й Мойсею, коли Бог показав йому Свою славу на горі. І Йона заявив, що саме це об'явлення було причиною, через яку він втік: «Тому я... утік до Таршішу» (Йона 4:2).

Своїми вчинками він ніби говорив: «Господи, Ти так легко прощаєш всім, хто кається. Щоразу, коли Ти проголошуєш суд, Ти переможений милістю. Я знаю, що Ти збираєшся судити Ніневію. Як тільки я почну пророкувати, вони покаються, і Ти виллєш на них Свою благодать».

Бачите, у чому полягає проблема Йони? Він тільки частково описує об'явлення Божої при-

УТРОБА ПЕКЛА

«І було слово Господнє до Йони... таке: «Устань, іди до Ніневії, великого міста, і проповідуй проти нього, бо їхнє зло прийшло перед лице Моє». І встав Йона, щоб утекти до Таршішу з-перед Господнього лица» (Йона 1:1-3).

роди і звинувачує Бога в поблажливості до гріха.

Бог справді довготерпеливий та многомилостивий, Він бажає прощати і готовий щедро вилити Свою благодать. Але Біблія говорить також про Божу святую, праведну природу: «Бо гнів Божий з'являється з неба на всяку безбожність і неправду людей, що правду гамують неправдою» (Рим. 1:18). Напевне, Йона знав про цю сторону Бога. Як же він міг знехтувати нею?

Йона не мав розуміння страху Божого. Якщо ви думаєте, що Бог — це тільки милосердя, ви з'ясуєте, що вам легко не коритися Його Слову. Ви будете вірити, що Він легковажно ставиться до Своїх попереджень, що Він насправді не має на увазі те, що говорить. Саме в цьому був корінь непослуху Йони.

Кожний істинний слуга повинен мати одкровення про страх Божий і триматися його. Мова не про страх, який намагаються навіювати люди, що маніпулюють іншими, щоб підкорити їх собі. Мова про святий страх, який нам відкриває Боже Слово: «... бійся Господа та ухилийся від злого!» (Прип. 3:7). «Нехай серце твоє не завидує грішним і повсякчас пильний тільки страху Господнього» (Прип. 23:17). «... Якщо будеш шукати його, немов срібла, і будеш його ти пошукувати, як тих схованих скарбів, — тоді зрозумієш страх Господній, і знайдеш ти Богопізнання» (Прип. 2:4-5).

Подібно до Божої милості, страх Божий несе життя: «У Господньому страхові — сильна надія...» (Прип. 14:26). «Страх Господній — криниця життя, щоб віддалятися від пасток смерті» (Прип. 14:27).

Наслідки непослуху Богові

Страшні наслідки чекають на всіх, хто не послушний Божому Слову. Непослух Йони свідчить про це в трьох епізодах.

Ми переживаємо безладдя, хаос і сум'яття зусібіч.

«А Господь кинув сильного вітра на море, — і знялася на морі велика буря, і вже думали, що корабель буде розбитий. І налякалися моряки, і кликали кожен до своїх богів, і викидали ті речі, що були на кораблі, до моря, щоб полегшити себе» (Йона 1:4-5).

Іноді навіть у благочестивих людей раптово все перетворюється на хаос. Але Бог не залишає їх в таких ситуаціях і дає мир, радість і вітху або ж наділяє їх благодаттю для перетерпіння випробування.

Проте слуга, який ходить в непослуху, зустрічає кризу за кризою. Гріх Йони спричинив справжній хаос. Знялася велика буря, море почало ревіти. Моряки, перелякавшись, почали викидати за борт корабельний вантаж, у відчаї спостерігаючи, як їх пожитки тонуть в морі. Якби в цьому районі були інші кораблі, їм довелося б робити те саме, рятуючи своє життя.

І причиною цього лихоліття став один віруючий, який жив у впертому непослуху Божому Слову! Непослух — це ходіння всупереч об'явленню Бога. Тобто всупереч вській заповіді любові в Новому Заповіті починаючи від слів Ісуса і до слів, заповіданих апостолами.

Впертий непослух призводить до духовної дрімоти і байдужості.

Йоні не було діла до хаосу і страждання, які він спричинив. Коли розверзлася буря, він «зійшов до споду корабля, і ліг, і заснув» (Йона 1:5).

Він був бранцем свого непослуху. Через його гріх знялася буря, і що ж він зробив? Він впав у духовне оціпеніння.

Непослух показує Бога не таким, який Він насправді.

«І приступив до нього (Йони) командир корабля, та й сказав йому: «Чого ти спиш? Уставай, заклич до свого Бога, — може, згадає цей Бог про нас, і ми не загинемо»... І сказали до нього: «Об'яви ж нам, через що нам це лихо? Яке твоє зайняття, і звідки ти йдеш? Який твій край, і з якого ти народу?»... І сказав він до них: «Я єврей, і боюся я Господа, Небесного Бога, що вчинив море та суходіл». І налякалися ті люди великим страхом, і сказали до нього: «Що це ти наробиш?». Бо ці люди довідалися, що він утікає з-перед Господнього лица, бо він це їм об'явив» (Йона 1:6, 8-10).

Непослух Йони мовби зробив Господа мстивим. Мовляв, якщо ти перейшов дорогу Богові Йони, Він буде гнатися за тобою, вселяючи смертельний страх.

То чи був Бог розгніваний на Йону? Чи була це помста бунтівному рабові? Чи говорив Він цим: «Ти помилуєшся, Йона. У тебе був шанс, але ти сам себе позбавив цієї можливості, і тепер будеш осуджений?»

Ні, Бог не гнівався на Йону, Він міг розчаруватися в ньому, але Він не залишив його.

Уся ця історія — ніщо інше, як розповідь про милість і благодать Бога. Так, Бог викликав цю бурю, але Він зробив це, щоб привести Йону назад до Себе.

По-суті, Господь говорив: «Я переверну всю природу, щоб відновити Мого непослушного слугу. Ти можеш вітхати від Мене, Йона, але Я не відмовлюся від тебе. Я все ще люблю тебе, і Я покликав і вибрав тебе. Ти все ще залишаєшся моїм служителем, призначеним для цього діла».

Писання повідомляє: «І призначив Господь велику рибу, щоб вона проковтнула Йону. І був Йона в середині цієї риби три дні та три ночі» (Йона 2:1).

Йона описує своє жахливе переживання, як пекло.

«... Із нутра шеолу кричав я» (Йона 2:3). Чому Господь опустив Йону так низько? Він опинився в жахливій темряві, на межі життя і смерті. Чому милосердний Бог піддав Свого раба такому переживанню?

Історія Йони показує, як Бог поводить з непослушними слугами.

Три дні і три ночі Йона перебував в цьому пеклі. «І молився Йона до Господа, Бога свого, з утроби тієї риби» (Йона 2:2).

Чому Йона не молився до цього? Його мучив осуд: «Я вигнаний з-перед очей Твоїх» (Йона 2:5). Він уявляв Бога, як Того, у Котрого є милість для Ніневії, і не міг повірити в таку саму милість для себе. Диявол обманув Йону. Він сказав йому: «Ти впав, і тобі настав кінець. Тепер навіть Бог не може спасти тебе. Навіть

якщо ти вцілієш, ти будеш вічно мучитися докорами совісті».

Це була диявольська облуда. Істина полягає в тому, що Бог швидко наближав Йону до Ніневії. Незабаром пророк знову буде ходити при світлі сонця і з натхненням проповідувати на вулицях як вибраний Божий посланець.

Яку мету переслідував Бог, проводячи Йону через переживання в утробі пекла? Він іноді дозволяє непослушним слугам опинитися в повній ізоляції від всього, що святе й чисте.

Деякий час Йона почувався, немов мертвий. Бог сховав від нього Своє лице, і пророк не мав нікого, до кого він міг би звернутися. Пеклом для Йони були не водорослі, що опутали його, чи те, що він опинився в замкнутому, обмеженому просторі, а відчуття, що Бог відняв Свою руку і більше не контролює його життя...

Та ось ми читаємо: «Як у мене омлівала душа моя, Господа я спогадав, — і молитва моя ця до Тебе долинула» (Йона 2:8). Йона кинувся назад в Божі люблячі обійми.

І ще одне. Йона — це також прообраз непослушної Церкви. Бог закликає Свою Церкву попереджувати суспільство про суд, що гряде. Але, на жаль, Церква втрачає довіру в очах цього світу. Для багатьох християнство асоціюється тільки з телепроповідниками, що просять грошей. Християни продовжують спати на кораблі процвітання.

Від деяких компромісних пасторів можна почути: «Це не Бог стоїть за нинішніми бурями — це робота диявола. Люблячий Бог не хоче судити нікого». Такі люди просто не знають, що написано в їхній Біблії. Ніде ніщо не трапляється без Божого дозволу. Вреши-решт, це не диявол зруйнував Содом. Не він звів з небес вогонь і сірку. Це Господь навів Свій праведний суд на нечестивий Содом. І не сатана вчинив потоп у дні Ноя — Сам Бог відкрив небеса і послав ці страшні потоки дощу.

Але саме таким способом Господь пробуджує Свою Церкву і спонукує її молитися. Ми бачимо поки що бурю, але вже дуже скоро можемо опинитися в утробі кита.

Бог намагається спасти цей грішний світ. Намагається повернути Свою Церкву до її місії. Його бажання, — щоб із утробі риби ми повернулися до Нього, щоб церкви, озброєні біблійними цінностями, йшли в цей світ і проповідували із справжнім авторитетом.

А якщо ви ходите в непослуху, біжіть до Нього, кайтеся і впливайте перед Ним свою душу. Він не буде вас довго тримати в утробі риби. Він — люблячий Бог, Котрий бажає відновити вас.

ПЕРЕМОГА В ВІЙНІ ПРОТИ РОЗУМУ

Битва проти думок триває постійно. Недарма Біблія говорить про необхідність полонити «всьяке знання на послух Христові» (2 Кор. 10:5).

Наша поведінка визначається системою нашого мислення, яку і потрібно полонити. Тільки коли міняється система мислення, змінюється й поведінка.

Неможливо змінити життя, змінюючи поведінку. Ви змінюєте своє життя, змінюючи спосіб мислення. Коли ваші думки перебувають у згоді з думками Божими, сатана не може вклинитися туди. Але він постійно намагатиметься прорватися у ваше життя.

Напевне, усім нам зустрічалися люди, про яких ми думали: «Ну як же так? Адже вони вірять у Бога, то чому ж тоді так поведуться?». А тому, що кожна людина несе в собі певну внутрішню установку, сформовану системою мислення. І якщо ця система мислення не змінити, така людина знову й знову буде просити молитися за одну і ту ж проблему.

Наприклад, якщо ви не можете кинути курити і просите молитися за це, а самі, тільки вийшовши з храму, за звичкою ліжете в кишеню за сигаретою, нічого не вийде, тому що цією звичкою ви запро-

шуєте свою залежність від тютюну повернутися на звичне місце. Якщо ви не зміните систему мислення, сатана матиме можливість повертатися у ваше життя знову і знову.

Коли ви народжуєтеся згори, покавшись перед Богом у своїх гріхах, сатана втрачає над вами владу, але всередині вас залишається стара система мислення, закладена у вашу голову через систему цього світу. Потрібно зруйнувати цю систему, щоб вона перестала бути вашим способом мислення. Думаймо так, як нас навчає думати Слово Боже.

Ми можемо говорити речі, в які, насправді, не віримо. Наприклад, на запитання, як справи, відповідаємо, що все добре, бо ж християнину не личить нарікати. А в душі — біль і відчай. Тому що незалежно від того, скільки разів ми скажемо, що в нас все добре, але якщо ми в це не віримо, ці слова не матимуть для нас сили. Тому так багато християн збентежені ідеєю сповідання Слова.

Згадаймо, що «коли ти устами своїми визнаватимеш Ісуса за Господа і будеш вірувати в своїм серці, що Бог воскресив Його з мертвих, то спасешся» (Рим. 10:9). Спасіння — наслідок слів, які ми проголошуємо відповідно з тим, у що ми віримо серцем. Тому фокус нашої уваги повинен бути спрямований на те, у що ми віримо, а не лише на те, що ми говоримо.

Вірш з Марка 11:23 часто розуміють так: «Скажи горі оцій: порушся і кинься в море, і вона послухається». Але тут сказано інше: «Як хто скаже горі цій: «Порушся та й кинься до моря» і не матиме сумніву в серці своїм, але матиме віру, то станеться так, як говорить, — то буде йому!».

Ми пропускаємо найважливіший крок: треба вірити серцем без сумніву. А серцем ми не віримо тому, що намагаємося поводитися по-християнськи, а отже, говорити правильні речі, та якщо ми нічого не робимо зі своїми думками, наше сповідання нічого не дасть.

Тому так багато християн проголошують Слово, але не зазнають жодних змін. Бо зміни настають від впевненості, яка живе у вашому серці, а не від простого проголошення слів. Необхідне й те й інше. Те, у що ви вірите і що ви думаєте, повинно перекладатися на те, що ви говорите. Ваші слова мають силу, коли ви говорите те, у що насправді вірите і що насправді думаєте.

Коли ви промовляєте слова, які не відповідають вашим думкам про це, ці слова не матимуть сили. Наше мислення — це батько того, у що ми віримо.

Тому ми повинні навчитися повністю контролювати свої думки. Бо вони мостять дорогу, якою в наше життя може ввійти Бог.

СИЛА МЕДІА-МІСІЇ В УМОВАХ ІНФОРМАЦІЙНОЇ ВІЙНИ

Інформаційна війна, — саме так можна було би охарактеризувати реальність нашої епохи. Це умови, в яких проводяться спроби вплинути на громадянське населення або військовослужбовців іншої держави шляхом поширення певної інформації.

Сучасна історія XX-XXI століть знає багато прикладів інформаційних війн. Найяскравішою була «холодна війна» між СРСР і США у 1946-1991 роках. Іншим прикладом тактики інформаційних атак можна вважати арабо-ізраїльський конфлікт. Але, мабуть, найскандальніший за останній час — конфлікт між Україною і Росією.

За останній рік українське суспільство стало свідком потужних інформаційних атак і дезінформації, що ведуть різні ЗМІ, представляючи абсолютно різну інформацію про ситуацію в Україні. Суспільство, більшою чи меншою мірою довіряючи тим або іншим джерелам інформації, буквально розгубилося від щоденних новин, репортажів і аналітики.

На превеликий жаль, саме в результаті впливу цілого ряду сумнівних інформаційних джерел у багатьох чесних і порядних громадян сформувалося неправильне уявлення про дійсний стан справ.

Вплив сучасних ЗМІ на свідомість людини сьогодні настільки великий, що, здається, це єдиний спосіб, який формує суспільну думку, світогляд, загальний настрій і навіть тенденції.

Очевидно, кодекс етики журналіста, що захищає честь інформаційного діяча, серед багатьох світських ЗМІ сьогодні майже повністю скасований. Нині пропонується ряд провідних засад і правил

поведінки в умовах інформаційної війни. Але наскільки вони ефективні? Та й чи допоможуть здолати головну проблему інформаційного простору — відсутність об'єктивності і захист власних інтересів.

Люди завжди вірили і будуть вірити комусь чи чомусь, незважаючи на те, наскільки достовірна інформація. Правда в кожного може бути своя, але істина — завжди одна. Істина належить тільки Богові і виходить від Нього.

У всі віки християнська Церква вважалася хранителькою божественної істини і найціннішого послання для людства — спасительного Євангелія Христа. Церква одержала Велике доручення від Самого Христа — проголошувати правду Божу і звістку про спасіння, розширюючи межі Його впливу і Царства. Однак, володіючи цим високим правом, голос Його народу в інформаційному ефірі сьогодні звучить дуже слабо. Цей голос заглушується шквалом непотрібної і сумнівної інформації з різних інформаційних каналів і медіа-технологій. Переважна більшість ЗМІ перебуває в руках цього світу і служить його цілям і системам поглядів. Світ розуміє значимість і ефективність впливу сучасних медіа на суспільство для досягнення власних цілей, при цьому, не маючи найголоснішого — послання для набуття справжнього життя.

Звідки така повільність, боязкість і нерішучість в середовищі свідків живого Бога? Невже Добра Новина сьогодні втратила свою силу і актуальність для сучасного суспільства? Адже Ісус Христос був і залишається єдиною правдою і надією для заблудлого і нещасного людства.

Божий народ не повинен мовчати. Його місія — бути посередником, зв'язковим між Богом і світом, бути голосом Божим в цьому світі, наслідуючи приклад Христа.

Бог дає Своє слово Своему народу, щоб звіщати

його повсюдно: «На мурах твоїх, Єрусалиме, Я поставив сторожу, — ніколи не буде мовчати вона цілий день та всю ніч. Ви, хто пригадує Господа, не замовкніть» (Іс. 62:6).

Перед Церквою сьогодні стоїть вибір: продовжувати слухати і спостерігати за тим, що суспільству нав'язують світські ЗМІ, або ж мобілізуватися і посилювати свій голос, залучаючи для цього найможливіші медіа-інструменти.

Християнське свідчення досягло майже всіх країн і куточків нашої планети, але це далеко не означає, що всі почули його. Сьогодні легко можна досягти важкодоступні раніше місця і прошарки суспільства завдяки сучасним медіа — через Інтернет, телебачення, радіо, мережевий мобільний зв'язок тощо. Існує багато дивовижних свідчень про життя, в які Бог прийшов через медіа-інструменти.

Скажімо, через ТрансСвітове радіо — найбільшу християнську радіостанцію у світі. Щоденно Євангеліє транслюється на понад 200 мовах і діалектах. Нині в Україні в ефір виходять 16 передач українською і російською мовами для різного віку і різних категорій суспільства, які готують Київська і Харківська студії. Лише завдяки передачі «Через Біблію до живого Бога» щорічно 40-50 тис. слухачів свідчать у своїх листах про своє навернення до Бога.

Відомо також, що завдяки радіопередачам ТСР в Україні кілька церков започаткували слухачі цієї радіостанції.

Досить думати про доцільність свідчення через медіа. Пора діяти, інакше матиме успіх правда людська. Народ Божий повинен стати каналом небесних благословень для цього пригніченого й обдуреного світу. Жорстокі умови інформаційної війни може подолати тільки медіа-місія Церкви.

*Ілля Козубовський.
НХС.*

ЧОРНИЙ ПАКЕТ ІЗ ЄВРЕЙСЬКОГО ҐЕТО

Маленьке містечко Степань, в якому народився мій батько Михайло Савочка, до 1939 року перебувало під контролем Польщі. Із семи тисяч населення половину становили євреї. Моя мама ще пам'ятала, як весь центр займав єврейський квартал.

Усі євреї жили один біля одного, і більшість домів були розташовані так, що з одного боку була крамниця, а з другого жили люди. Більшість із них не знали української мови, тому багато місцевих говорили на їдиш. Здебільшого євреї займалися торгівлею. Вони їздили до Варшави і привозили звідти речі на продаж або міняли їх на продукти. Моя мама, коли була маленькою, міняла в них картоплю і яйця на інші товари. Старовинна фортеця посеред міста була обласнована під синагогу. Усі люди жили мирно, поки не почалася війна...

Передбачаючи біду, євреї почали роздавати своє майно надійним людям на збереження. Один торговець продуктами дав моему батькові крупу на збереження. «Коли весь цей жах закінчиться, ти мені все повернеш, а я в боргу не залишусь», — сказав він.

Але з приходом нацистів ситуація ускладнилася. Центральний район міста обгородили високим дерев'яним парканом і влаштували ґето... Нікому без дозволу не можна було заходити на цю територію. Було зрозуміло, що це надовго, і ніхто не знав, чим все це закінчиться.

У ґето впроваджувалася особлива політика утискування моральними і фізичними способами. Для цього був створений штучний голод: якщо в людей мало сил, вони менше опираються. Дізнавшись про це, мій батько пішов до високої огорожі і попросив людей, щоб вони знайшли того чоловіка, який дав йому крупу на збереження. Коли той об'явився, батько сказав, що буде приходити сюди вночі в певні дні і кидати через паркан по кілька кілограмів крупи.

Це був великий ризик... Кара за такий вчинок — розстріл. І все ж в обумовлений час батько підходив до високого паркану і кидав туди пакет із крупною.

Це тривало кілька місяців. Коли закінчилася та крупна, тато почав збирати різні продукти по знайомих і приносити їх туди. Так організувалося таємне годування людей. І ось одного разу, після того, як батько перекинув чергову порцію продуктів, з того боку огорожі приземлився чорний пакет. Батько його взяв і приніс додому...

Незабаром його забрали в німецький концтабір (щоправда, проїжджаючи Угорщину, він вистрибнув на ходу з поїзда, але це вже інша історія), і він забув про той пакет. Потім був радянський концтабір...

Батько повернувся в рідний Степань через сім років після цих подій. Через короткий час, у віці 29 років, він зустрів мою майбутню маму, і вони вирішили одружитися.

Після війни одяг, речі першої необхідності тощо були великим дефіцитом. Весілля, м'яко кажучи, були дуже скромними. Хто що мав, у тому й вінчався. А батько не мав нічого. І тут він згадав про пакет, який йому кинули через високу огорожу роки тому. Відкрив — там був чоловічий костюм чорного кольору...

У день весілля він був наймоднішим женихом в місті за весь післявоєнний час — у шикарному костюмі з єврейського ґето, отриманому за героїчний вчинок і любов до людей...

Роман Савочка.

ПОЖАЛІЙТЕ ЙОГО!

— Михайле Тимофійовичу, що мені робити з чоловіком? П'є безбожно і щоденно. Ніяких сил нести цей хрест нема! І терпіння лопнуло. Кину я його!

Пресвітер спокійно вислухав цю заяву і поцікавився:

— Сестро, ви вже все вирішили чи хочете отримати добру пораду?

— Ні, я хотіла би ще порадитися з вами: що робити?

— Тоді дозвольте запитати: як ви поведетеся при появі чоловіка в нетверезому стані?

— Самі розумієте, — збентежилася сестра. — Кричу, лаюся, дорікаю!

— А якби ви змінили тактику? Адже він і без того нещасний. Якби ви пожаліли його...

Співрозмовниця задумалась.

— Що ж, спробую. Побачимо, що з того вийде...

Через деякий час вона знову прийшла до служителя:

— А ви знаєте, брате, ваша порада допомогла, питання про розлучення відпало.

— Розкажіть, будь ласка, як це сталося.

— Того дня, коли я вирішила поновому ставитися до чоловіка, він появився в квартирі весь брудний. Його зовнішній вигляд викликав

у мене огиду. Але я молитовно переборолала це почуття і привітно сказала:

— Проходь, любий, на кухню.

Він увійшов боязко, видно, очікував чергового скандалу. Намагався зняти брудне взуття, але я завадила цьому: «Не варто себе утруднювати після роботи. Сідай до столу — будемо вечеряти». Чоловік з круглими від подиву очима ковтав їжу. Потім подякував мені. Я поспішно відповіла:

— На здоров'я. А тепер йди, відпочивай.

І повела його по килимах до білосніжної постелі. Він знову незграбно потягнувся розшнуровувати черевки, я допомогла йому, не дорікнувши і словом, і вклала його спати...

Серед ночі мене розбудив плюскіт води у ванні. Двері були відчинені. Там горіло світло. Я очам своїм не повірила, побачивши, як мій чоловік старанно відпирає брудний одяг. А вранці й вухам своїм не повірила, коли він винував сказав:

— Послухай, Галю, може, твоїх друзів до нас в гості запросимо? Я хочу ближче познайомитися з ними.

Так ось, брате, передаю вам його запрошення.

Пресвітер і хористи відвідали цю сім'ю. Там панували гармонія і злагода. Тверезий, привітний і доброзичливий господар з радістю прислуговував дорогим гостям.

А. Савченко.

ЯКИЙ МИ ЛИСТ

«Ви — наш лист, написаний у наших серцях, якого всі люди знають і читають!.. ви — лист Христів...» (2 Кор. 3:2-3).

Недавно мені довелося лежати в лікарні. Коли я оформлялася в приймальню покої, то помітила, що на мене майже всі дивилися якось неоднозначно. А в палаті через деякий час мене запитали: «Хто ти? Якої віри: єгови́стка чи баптистка?». Я відповіла, що я — євангельська християнка, і відразу пояснила, хто це такі, розповіла, що «баптист» — це грецьке слово, яке в перекладі означає «хрещена за вірою людина».

Увечері всі мешканці нашої палати почали просити, щоб я більше розповіла їм про Бога. Серед них була одна дуже інтелегентна, освічена жінка на ім'я Євгенія. Вона почала розповідати про своїх віруючих сусідів. «Ми не так давно переїхали в той район міста, близько двох років тому, — розповідала вона, — і наші городи межують. У цих моїх сусідів десятеро дітей. Іноді доносять від них спів: «Алілуя» і т. ін. Але що дивно, та віруюча господиня зі мною не вітається. Одного разу ми вирішили вирівняти своє подвір'я і для цього при-

везли гравій. Ці багатодітні приходять і кажуть: «Нам потрібно три тачки гравію, чи не дасте?». Мій чоловік не дуже охоче, але, щоб якось жити в мирі з сусідами, погодився, хоч ми зауважили, що живуть вони не бідно, можливо, навіть краще, як ми. Вони забрали гравій, коли нас не було вдома, і взяли явно більше, ніж три тачки».

Далі жінка з образою продовжувала свою розповідь: «Невже вони не могли собі купити гравію, а взяли безплатно в нас як належне, майже в наказовому порядку? А якось попросили вила і не повертали доти, поки чоловік сам не пішов і не забрав у них. Ну що це за віруючі, поясніть мені, будь ласка?».

Я слухала все це, роздумувала і молилася: «Господи, яке ж це світло перед людьми? Що мені відповісти цій жінці?». Мені було так соромно за тих віруючих людей, які не змогли бути листом Христовим! Як же ми збираємось приводити до Христа інших? Я відповіла їй, що не знаю, що ці віруючі, але в Біблії написано, щоб ми за ділами пізнавали людей. Якщо діла відповідають тому, що говорять віруючі, то вони ними і є. І ще я сказала, що кожний за себе відповідь перед Богом, що він чинив, живучи в тілі, — добре чи погане.

На жаль, цій жінці, Євгенії, напевне, попадалися лише погані християни, адже

вона розповіла про ще один випадок. Їм треба було найняти квартирантів. «Моїй мамі порадили, щоб ми на квартиру брали лише віруючих людей. І ми взяли начебто християн. Домовилися, що ми будемо оплачувати електроенергію, а вони платитимуть за квартиру. Та ось до них почали приїжджати якісь люди, засиджуватися допізна, крутити якісь касети. У підсумку моїй мамі довелося багато платити за світло, і їй стало не вигідно мати таких квартирантів. Вона запропонувала їм звільнити квартиру і підшукати собі інше житло, але вони відповіли, що за законом, мовляв, їх не можна виганяти, адже в них до трьох років дитина і вони без житла. А дитина в них щойно народилася».

Я не знала, що відповісти, старалася як могла пояснити, що віруючі, на жаль, також не всі такі, якими хотілося би їх бачити, і не завжди всі живуть так, як вчить Біблія. Деякі просто називають себе віруючими, але насправді не такі. Говорила, а сама думала, що написано: «... горе тому, через кого приходять вони (спокуси)... Було б краще тому чоловікові, коли б він не родився!».

Дорогі друзі, брати і сестри! Чи вва-

жають нас люди за лист Христів? Чи хочуть вони з нами мати справу, а чи кажуть: «Та знаємо ми вас, віруючих...» Як ми являємо світло Христове на роботі, у школі, вдома? Що читають люди, дивлячись на наше життя? Чи хочуть вони бути на нас подібними і брати з нас приклад? Як мені боляче було чути про таких віруючих, про те, що люди, які оточують їх, не хочуть йти до Бога, бачачи їх поведінку і негативні вчинки!

І ще. Коли я прийшла в лікарню (я не хочу хвалитися), люди подивилися на мене і якось відразу визначили, що я віруюча. Напевне, виглядала я не так, як всі.

Чому ми не впливаємо на світ, а світ впливає на нас? Усе перемішалося, чисте з нечистим. Господи, допоможи нам усвідомити наше призначення: хто ми? Для чого ми тут, на землі, і куди йдемо?

Боляче за тих, хто не несе це світло і, що ще гірше, — через кого приходять спокуси. Адже коли ми всі прийдемо до Господа, нам може бути дуже соромно за себе. Рано чи пізно всі ми станемо перед судилищем Христовим. Думаймо про це вже тепер. Не живімо подвійними стандартами. Нехай окрасою кожного християнина буде щире серце, здатне любити і служити. Цим відрізняймося. Бо якщо ми не будемо так відрізнятися, то й листа Христового в нас нема.

Бог через Святе Писання звертається до всіх Своїх дітей: «Але ви — вибраний рід, священство царське, народ святий, люд власности Божої, щоб звіщали чесноти Того, Хто покликав вас із темряви до дивного світла Свого...» (1 Петр. 2:9).

Тож поведомось з гідністю дітей Всевишнього Владики і відповідно до свого призначення!

Ліана Іваненко.

А НАД УСІМ — ЗОДЯГНІТЬСЯ В ЛЮБОВ

Соціальні медіа в житті віруючих — потужний інструмент для проповіді Христа. І багато християн вже використовують соціальні мережі як платформу для донесення Євангелія.

Ось кілька порад для того, щоб наша присутність у соціальних мережах була потужною і корисною.

Молімося перед тим, як залишити повідомлення. Якщо я щось і дізнався про соціальні медіа, то це те, що я далеко не найрозумніший. Мені потрібна Божа мудрість, щоб спілкуватися таким чином, аби це принесло честь і славу Господу. Тому варто починати і це діло з молитви.

Підбадьоріймо інших. «Утішайте тому один одного і збудуйте один одного, — як і чините ви!» (1 Сол. 5:11).

Відповідаймо в дусі смирення. Нехай нашим бажанням буде досягнення сердець, а не здобування перемоги в суперечці.

Пам'ятаймо про тих, хто спостерігає за нами в соціальних мережах. Слова, які ми, християни, говоримо один одному та іншим людям, може читати увесь світ. Ця платформа — неймовірна можливість продемонструвати любов Христа в дії.

Використовуймо соціальні медіа як можливість явити плоди Духа Святого. Бог звершує великі діла через тих, хто в соціальних мережах прагне являти плоди Духа щоразу, коли залишає повідомлення: «А плід духа: любов, радість, мир, довготерпіння, добрість, милосердя, віра, здержливість, лагідність...» (Гал. 5:22-23).

Організуймо молитовне служіння через соцмережі. У своїх блогах можна просити християн всього світу молитися за якусь конкретну церкву кожної неділі.

Шукаймо можливості посилити єдність Тіла Христового через соціальні мережі. На жаль, нині вистачає людей, що викликають незгоду. Але тих, хто може бути потужною силою Божою, щоб принести єдність християнам по всій землі, значно більше.

Апостол Павло добре сказав про це: «А над усім тим — зодягніться в любов, що вона — союз досконалості!» (Кол. 3:14).

thomrainer.com

усвідомлено чи неусвідомлено обходимо слабких, незручних і непривабливих, тому що думаємо, що вони нічого не можуть нам дати.

Можливо, багато з нас страждають від гордості більше, ніж думають. Але для таких людей є добра новина. Визнання гордості — це перший сигнал її кінця. Це означає, що війна вже почалася. Тому що тільки Дух Божий, працюючи в наших серцях, смиряє нас, і тоді покривало гордості спадає з наших очей і ми бачимо себе в правдивому світлі, визнаючи свою «недугу» і шукаючи зцілення.

Так само, як моя прихована гордість колись вела мене до смерті, так і її визнання веде мене до життя, спонукаючи ще сильніше захопитися за праведність Христа. «Випробуй, Боже, мене, — і пізнай моє серце, досліди Ти мене, — і пізнай мої задуми, і побач, чи не йду я дорогою злою, і на вічну дорогу мене попровадь!» (Пс. 139:23-24).

Оригінал статті — сайт *Desiring God*.

СІМ ПРИХОВАНИХ СИМПТОМІВ ГОРДОСТІ

Гордість здатна вбити нас. Гордість — це гріх, який заважає визнати відчайдушну потребу в Спасителі. Ті, хто каже, що в них нема проблем зі здоров'ям, не підуть на прийом до лікаря.

За ступенем небезпеки гордість важко з чимось порівняти. Коли справа доходить до дослідження серця, то для тих гордих людей це складний час. Гордість вражає наш зір, змушуючи дивитися на все через призму, що прикрашує і викривляє реальність. Навіть потворність гріха вона змальовує привабливими і похвальними фарбами.

Ми не можемо сказати, що в нас нема

проблем з гордістю, тому що ми не бачимо її у своєму серці. І ці благодішні миті, коли я погладжую себе по голові і кажу, що в мене все добре, повинні насторожувати найбільше.

Потрібно надіти окуляри Христового смирення, пам'ятаючи, що в моєму тілі не живе нічого доброго, і дослідити своє серце на предмет прихованої гордості і її симптомів.

У своєму есе про гордість Джонатан Едвардс вказує на сім її прихованих симптомів.

Пошук чужих недоліків

Гордість не тільки штовхає нас на заперечення зла всередині себе, вона змушує не помічати благодать Божу в інших. Ми «просіємо» людей через сито свого сприйняття і дозволяємо лише їхнім недолікам проходити через нього. Таким чином ми формуюмо наше уявлення про інших людей.

Коли я слухаю проповідь чи вивчаю уривок Писання, то гордість спонукує мене уникати «операції», яку Дух Святий хоче провести над моїм серцем, а замість цього написати статтю в блозі і скласти план можливої розмови з людиною, якій «насправді потрібно це послухати».

Едвардс пише: «Духовно горда людина вишукує недоліки в інших святих. Смиренному християнину є чим зайнятися «вдома». І, бачачи багато зла у своєму житті, він не поспішає займатися серцями інших людей».

Різкість

Ті, хто заражений гордістю, з презир-

ством, роздратуванням, розчаруванням і осудом говорять про гріхи інших. Гордість ховається за ширмою приниження духовної боротьби інших віруючих. Вона ховається за жартами, що висміюють інших. Вона навіть просочується в наші молитви за друзів.

Едвардс пише: «Християни, що називаються братами, повинні ставитися один до одного зі смиренням і лагідністю, як і Христос ставиться до них».

Поверхневість

Коли гордість живе в нашому серці, то ми більше занепокоєні тим, що думають про нас інші, ніж тим, що насправді відбувається в нашому серці. Ми боремося лише з тими гріхами, які впливають на думку інших про нас, але миримось з тими, яких ніхто не бачить. Ми досягаємо великого успіху в тих галузях святості, які добре помітні, але мало турбуємося про наші внутрішні «приховані місця».

Захисна поведінка

Ті, хто надіється лише на праведність Христа, знайдуть в ній надійний сховок від різних нападів людей і сатани. Правдиве смирення не втрачає самовладання і не кидається на захист перед викликами і докорами, а замість цього продовжує чинити добро, довіривши свою душу вірному Творцеві.

Едвардс про це говорить: «Чим більше слів звучить проти смиренного

християнина, тим довше він зберігатиме мовчання, аж поки не увійде до своєї «таємної кімнати» і не відкриє свої уста в молитві».

Самовпевненість перед Богом

Смирення наближається до Бога із впевненістю, що базується на Христі. Якщо з цього рівняння випадає один із елементів (смирення чи впевненість), тоді наші серця, найімовірніше, вражені гордістю. Деякі з нас не відчувають браку смиливості перед Богом, але якщо ми будемо необережні, то забудемо, що Він — Бог.

Едвардс пише: «Деякі у великій радості перед Богом забувають про те, що сказано в Псалмі 2:11 — «Служіть Господеві зо страхом, і радійте з тремтінням!». Інші відчувають не впевненість в Божій присутності, і це звучить як смирення, але насправді є ще одним симптомом гордості. У такі моменти ми демонструємо віру в те, що наші гріхи більші, ніж Його благодать. Ми сумніваємося в силі крові Христа і дивимося на себе, а не на Христа».

Спрага уваги

Гордість відчайдушно бажає уваги, поваги і поклоніння у всіх її проявах. Це може набувати форми хвалькуватості. Це може бути нездатністю сказати «ні» через бажання бути потрібним. Це може виявлятися як настирливе бажання одружитися чи вийти заміж. Або як прагнення мати дорогу автомашину, великий дім, вищу посаду, і все — через пошук слави від людей, а не від Бога.

Нехтування іншими

Гордість лицемірна. Вона прославляє тих, кого шанує цей світ, надаючи великого значення їх словам, бажанням і потребам. Я відчуваю трепет, коли люди, що мають владу, зауважують мене. Ми

№ 8 (131) Виходить щомісяця
СЕРПЕНЬ 2015 р.

Адреса редакції:
76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com

Шеф-редактор — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Дана Парипа;
оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.

Газета віддрукована в
Івано-Франківській друкарні «Місто НВ»
Обсяг — 1,86 умовного
друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

Засновник — Всеукраїнський союз церков
християн віри євангельської п'ятидесятників

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Р/р 26002000007923, ПАТ «Укрсоцбанк»,
МФО 300023, код 20559726